

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

TARİH KOMÜNİZME AKIYOR

- İşçi Eylemleri Ve İşçilerin Kurtuluşu

- Aleviler Üzerindeki Baskılara Son

- İşçiler Emeginin Dünyası İçin Buluştu

- Buca Park Bahçe İşçileri Direnişte

- UPS İşçileri Direnişe Devam Ediyor

- TEKEL İşçileri Direnişe Çağırıyor

İşçi Eylemleri Ve İşçilerin Kurtuluşu

İşçi sınıfı eylemliliği bakımından yoğun bir dönem yaşıyor. Emekçi sınıfın, politik sürecin gidişinde etkinliği, belirgin olarak artıyor. Sınıfın başarıya ulaşması için yapılan eylemler, genel çizgileriyle değerlendirilmelidir.

İşçi eylemleri sert, keskin, kararlı ve sürekli. Bir eylem daha bitmeden diğeri başlıyor. Kapitalizmin ekonomik krizi ve sermayenin büyüme eğilimi, bunun sonucu sömürünün baskının, sefaletin artmasıdır. Kapitalizmin ekonomik yasaları, ücretli emekçileri ve işsiz işçileri devamlı çatışmalara, ayaklanmalara sürüklüyor. Düşman sınıflar arasındaki çelişkiler ve karşıtlıklar durmadan keskinleşiyor ve şiddetleniyor. Toplumsal devrim tüm bu çelişkiler ve çatışmalar tarafından besleniyor ve öne çıkarılıyor.

Eylemler, emekçileri etkilemek isteyen çeşitli sosyalist çevreler tarafından ele alınıyor. Kendince sonuçlar çıkarılıyor. Fakat bu değerlendirmeler işçi eylemlerinin, proleter sınıf mücadelesinin olabilecek en geri yorumuna dayanıyor. Olaylar arasında diyalektik bir bağlantı kurulmuyor. Tüm olaylar birbirinden kopuk ve orada burada ortaya çıkmış gibi gösteriliyor. Proleter sınıf eylemleriyle, proleter sınıfın tam kurtuluşu arasında bir ilişki kurulmuyor. İşçi eylemlerinden en temel, en özsel ve devrimci sonuçlar çıkarılmalıdır. Yapılan eylemler, proleter sınıf mücadelesinin, sınıf görevlerinin, sınıf çıkarlarının ve proleter sınıfın kurtuluşunun bakış açısıyla ele alınmalı. İşçi sınıfı eylemleri proleter sınıfın toplumsal kurtuluşu bakış açısıyla değerlendirilirse doğru olarak yorumlanmış olur.

Her soruna sıradan bir bakış açısıyla bakanlar, grevleri yalnızca ekonomik kazanımlarıyla ölçerler. Onlara göre grevler, ekonomik bakımdan belli sonuçları elde etmişse başarılı sayılır. Oysa ki her grev ekonomik kazanımlarla bitmez. Her işçi eylemi ise sadece ekonomik hedefli değildir. Dayanışma eylemleri, işten atılan arkadaşlarını geri aldirmek için yapılan çeşitli eylemler vardır. Bu eylemler sırasında değil ekonomik bir kazanım sağlamak, eylemler çoğu kez dayanışmacı işçilerin de işten atılmasıyla sonuçlanabiliyor. Burjuva bakış açısıyla, küçük burjuva bakış açısıyla, bu eylemlerin proleter sınıf savaşımındaki anlamı, proletaryanın tarihsel görevlerini yerine getirmedeki rolü anlaşılabilir. Proletaryanın kurtuluşunu hedefleyen bir kişi, yapılan eylemleri bu yoldaki katkısı ve rolü açısından ele alır.

Bu söylediklerimizi TEKEL işçilerinin 78 gün süren ve hala devam eden eylemlerinde somutlayabiliriz. Eylemlerin tek kazanımını işçilerin özlük haklarıyla bir işe yerleştirilmesi olarak gören dar kafa aydınlar çıkabiliyor. TEKEL eyleminin tek kazanımı ve asıl kazanımı bu değildir. TEKEL eyleminin asıl kazanımı,

kendilerine değil, işçi sınıfına kazandırdıklarıdır. TEKEL eylemcileri, eylemleriyle işçi sınıfının sınıf mücadelesini ileri götürmüştür. Eylemin kendisi bir mevzi, bir örnek olmuştur. TEKEL düzeyinde işçi eylemleri dünyada ayaklanma olarak nitelendiriliyor. Evet, TEKEL eylemi de bu düzeye dek gelmiştir, bir işçi ayaklanmasının yaptığı etkiyi yaratmıştır. Tüm işçilerin TEKEL eyleminden bu denli etkilenmesinin nedeni, TEKEL eyleminin sıradan bir eylem olmasından çok, bir başkaldırı olması, bir ayaklanma olmasıdır. Dünyanın çeşitli yerlerinde dolaysız olarak iktidar hedefli olmasa da alt düzeyde işçi ayaklanmaları, madenci ayaklanmaları, kamu emekçilerinin ayaklanmaları oluyor. Ve bunların tümü de çatışma içinde geçen büyük eylemlerdir. TEKEL eylemi de, bir ayaklanma niteliğiyle emekçi sınıfın bilincinde derin bir iz bırakmıştır. TEKEL işçilerinin eyleminin ekonomik sonucu ne olursa olsun, eylem sınıf mücadelesindeki yerini almıştır.

Gerçekleşen işçi eylemlerinin en göze çarpan ve en belirgin bir özelliği kadın işçilerin, eylemdeki durumlarıdır. Tarihte hiçbir ciddi, büyük olay yoktur ki, kadınlar yer almamış olsun. Kadın işçilerin katılımı eylemlerin sürekli canlı olmasını sağlamıştır. TEKEL eylemi, kadın işçilerin aktif katılımının bir eylemin gidişatında nasıl tayin edici bir rol oynadığının unutulmaz bir örneğidir. Kadın işçilerin coşkusu, militanlığı, kararlılığı olmasaydı TEKEL eylemi ne bu denli etkili olurdu ne de toplum üzerinde bu kadar sempati yaratırdı. Kadın işçilerin eyleme kattığı heyecanın, geniş emekçi yığınları derinden etkilediğini söyleyebiliriz.

Emekçi kadınların sınıf mücadelesindeki rolü her alanda öne çıkıyor, ağırlığını hissettiriyor. Bunu daha iyi kavramak için fabrikalara ve kamu emekçilerinin çalıştığı işletmelere bakmak yeterlidir. Büro emekçisi, öğretmen ve sağlık emekçisi kadınların yıllardır eylemlerde gösterdiği etkinlik, mücadelenin sürekliliğinin en temel ögesidir. Sağlık emekçileri senelerdir eylem yapıyorlar. Sağlık çalışanı kadınlar bu eylemlerin esas sürükleyici gücüdür. Sadece sağlık alanında kadınların nicelik olarak belli bir yer tutmasıyla açıklanamaz. Bu, içinde yaşanılan koşulların yarattığı etkinin yanında, kadın emekçilerin bilinç ve militanlığıyla açıklanabilir.

Yapılan işçi emekçi eylemleri, somut sosyal olgular şunu göstermiştir ki, kadın ve erkek emekçilerin birlikte çalıştığı, birlikte eyleme gittiği yerlerde kadın işçiler, eylemlerdeki kararlılıklarıyla çok daha öndeler.

Bu durumun sınıf mücadelesinin gidişatı ve devrimle bağlantısı var. Proleter sınıf mücadelesi kadın işçilerin katılımıyla güçleniyor ve şiddetleniyor. Devrim mücadelesinin yükselişinin temelinde, kadının aktif katılımı ve coşkusu var. Halk coşkusu devrimin gerçekleşmesinin

en önemli etkenlerinden biridir. Kadın işçiler katılmadan proletaryanın sınıf mücadelesi başarıya ulaşamaz.

Kapitalistlerle ve kolektif kapitalist olan kapitalist devletle emekçi sınıf arasında dış dış bir savaş sürüyor. Bu savaş kapasiteleri zayıflattırken, işçi sınıfını ise güçlendiriyor ve birleştiriyor. Emekçi sınıf, sınıf savaşımının yetkinleştirici pratiğinden geçerek, eğitilerek, birleşerek savaşı kazanacak bir nitelik düzeyine ulaşıyor. Sınıf savaşımının uzun süreli pratiğinden geçen emekçi sınıf, yetkinleşen mücadele kapasitesi, nicelik ve niteliğiyle, burjuvaziyle süren savaşın sonucunu tayin edecek bir gelişme sağlamıştır.

Halk kitlelerinin eylemleri, devrimci mücadeleleri hedefe ulaşmada çok önemlidir. Fakat başarıya ulaşmak için yalnızca kitle eylemleri yeterli değildir. Başarı için devrimci sınıf partisinin faaliyetleri ve öncülüğü gerekir. Kitlelerin devrimci mücadelesi ne denli gelişirse gelişsin, buradan tek başına zafer çıkmaz. Devrimin zaferi için sosyalist bilime dayanan, proletaryaya kurtuluş hedefini gösteren ve bu doğrultuda emekçi kitlelere önderlik eden politik bir gücün devrimci mücadelesi zorunludur. Kitlelerin kendiliğinden eylemlerinin önünde eğilenler, Parti'nin rolünü yadsırlar. Devrimci bir partinin yönlendirmediği bir kitle hareketi başarıya değil, sonuçta yenilgiye götürür.

İşçilerin ekonomik mücadelesi ne kadar gelişkin olsa da, ekonomik mücadeleyle sonal kurtuluşa varılamaz. Devrimin zaferine, sınıfsız bir topluma dolaysız politik mücadele yoluyla varılır. Salt ekonomik mücadele, düzen sınırlarını aşamaz. Emekçilerin sosyal kurtuluş yolunda emin ve sağlam adımlarla ilerlemesi için genel devrimci sloganlar gerekir. Yalnızca genel sloganların yol göstericiliğinde kitleler meslek darlıklarına düşmeden, ekonomizme batmadan hedefler doğrultusunda güvenle ilerleyebilirler. İşçilere, emekçilere genelleşme anlayışını kazandıracak olan sınıf bilinçli öncü partidir, onun devrimci mücadelesidir.

Proleterlerin devrimci partisinin görevi işçi sınıfını, emekçi kitleleri dönüşüme uğratmaktır. Kitleleri dönüştürmek, devrimcileştirmek; geniş kitleleri devrime hazırlamak, onlara devrimci politik bilinç götürerek, devrimci taktiklerle ve devrimci sloganlarla olanaklı olur. Bu görev, partinin önderliğinde, devrimci bilinç ve eylemlerle yerine getirilir.

İşçilerin, emekçilerin sınıf eylemlerine, örgütlü devrimci mücadele ve devrimin zaferi bakış açısıyla bakmalıyız.

C.DAĞLI

Aleviler Üzerindeki Baskılara Son

Yüzyıllardır Aleviler yok edildi, baskı uygulandı, hala bu devam ediyor. Katliamcılık ve baskılar farklı biçimlerde sürdü. Selçuklular zamanında da Osmanlı zamanında da Alevilere baskı, katliam uygulandı. Yavuz Selim (1512-1520) zamanında en büyük ve kitlesel katliamlar gerçekleşti. Osmanlı egemenliği boyunca bu hep devam etti. Pir Sultan Abdal'ın asılması ve daha bir çok olayda katliam ve baskı görülür. Aleviler dağlık bölgelerde yaşayarak, çoğu zaman gizlenerek varlıklarını sürdürebilmişlerdir. Osmanlı Sünni mezhebin iktidarıydı. Bu iktidarın sonuna kadar Alevilere baskı, katliam uygulandı. Cumhuriyetin kurulması, Alevilerde geçmişteki baskıdan kurtulma umudunu doğurdu.

Cumhuriyet daha kurulmadan Koçgiri'de Aleviler katledilmiştir. Cumhuriyetin daha ilk başlarında, 1925'te çıkartılan kanunlarla Alevilerin ibadet yerleri, tekke ve dergahlar kapatıldı. Osmanlı'nın Sünni mezhepli iktidarı Cumhuriyet döneminde Alevilere getirilen yasaklarla sürdü. Osmanlı'da Halifelik Sünni mezhebin simgesel bir kurumuydu. Cumhuriyet Halifeliği kaldırıp yerine Diyanet'i koyup halifeliğin yaptığını Diyanet üzerinde sürdürdü. 1938'de Dersim'de yapılan katliam bugünlerde de açık görüldüğü gibi bir soykırımdır. Cumhuriyet dönemi böyle başladı. Cumhuriyet döneminde kapitalizmin gelişimiyle emek-gücü ihtiyacını karşılamak için çoğunlukla dağlık bölgelerde olan Alevilerin şehirlere yerleşmesinin önü açılmaya başlandı. Aleviler, şehir yaşamına girse de eşitsizlik, baskılar ve katliamlar sürdü. Selçuklu'dan Osmanlı'ya oradan da Cumhuriyet dönemine aynı politikalar sürdü. 1978'de Maraş katliamı, 1980'da Çorum katliamı ve bu dönemlerde Sivas'ta, Malatya'da Alevilere saldırılar yapıldı. Maraş Katliamı'nın vahşeti katliamcı sermaye sınıfının gerçek yüzünü gösterdi bir kez daha. Ve 1993'te Sivas Katliamı oldu. Sivas Katliamı sonrasında bir MİT'çinin daha küçük bir şey planlanmış demesi, katliam günü saatler boyu tüm devlet yetkilileri durumu bildiği halde engellenmemesi ve katliam karşısında devlet yetkililerinin tavırları bunun da devletin işi olduğunu gösterdi. 1995'te Gazi'de yaşanan katliam zaten direk olarak devlet güçlerince yapıldı. Katliamların yanı sıra yaşamın tüm alanlarda Aleviler üzerindeki baskılar ve aşağılamalar sürdü ve sürüyor.

Bu baskılar, katliamlar ve ayrımcılık neden yapıyor ve sürdürülüyor? Bunun en ö-

nemli nedeni sömürücü egemen sınıfın, dini, egemenliğini sürdürmek için araç olarak kullanması ve kullanmak istemesidir. Dinin bir egemenlik aracı olarak, egemenlik kurumu olarak egemen sınıfın hizmetinde olması istenir. Egemenlik altında tutulan halkların inançları yoluyla üzerlerindeki egemenliği ve sömürüyü gönüllü olarak kabul etmesi ya da boyun eğmesi için çalışılır. Aleviler baskı ve katliamlarla yok edilmeye çalışıldı ve egemenlerin hegemonyasını kabul etmediler.

Osmanlı'da Halifelik Sünni mezhebin simgesel bir kurumuydu. Cumhuriyet Halifeliği kaldırıp yerine Diyanet'i koyup halifeliğin yaptığını Diyanet üzerinde sürdürdü. 1938'de Dersim'de yapılan katliam bugünlerde de açık görüldüğü gibi bir soykırımdır. Cumhuriyet dönemi böyle başladı.

1970 devrimci çıkışıyla Denizler yeni bir dünya kurmak, devrim yapmak için mücadele başlatınca, bu, Aleviler için de bir umut oldu. Yüzyıllar süren eşitsizlik, baskı ve katliamlara son verecek yeni bir toplum mücadelesi Aleviler içinde büyük bir sempatiyle karşılandı. Deniz Gezmiş'e duyulan büyük sevgi bugün de geleceğe olan ümitle birlikte Aleviler içinde sürüyor. Devrim mü-

cadelesi Aleviler içinde geniş taraftar buldu. Alevi olarak ayrıca yaşadıkları baskı ve katliamlarla birlikte azgın kapitalist sömürü altında olmaları bu düzene karşı mücadelede etkin olarak yer almalarına yol açtı.

Yüzyıllar boyu egemenlerin baskı ve katliamları nedeniyle yaşamın örgütlenmesi ve sürdürülmesinde devletten ayrı bir kültür ve sosyal yaşam kurdular, egemenlere karşıtlık gelişti. Egemenlerin kadısına da mahkemesine de uzak durdular. İnançlarını devletten gizleyerek sürdürdüler, Cem törenleri gözcü (nöbetçi) konularak yapıldı. 1970'li yıllarda silahlı nöbet tutulan cem çok yaygınlaştı. Hep gizli yapılan cem, nüfusun şehirlerde yoğunlaşmasıyla son 20 yıllık süreçte aleni yapılmaya başlandı. Yüzyıllardır Alevilere uygulanan baskı ve katliamları egemenler artık eskisi gibi sürdüremiyor. Alevilerin 70'li yıllarda devrimci mücadeleye verdiği destekten korkan sermaye önce 80'li yıllarda Alevilerle ilgili yayınlanan kitaplara dokunmadı. 90'lı yıllarda cemevleri yaygınlaşmaya başladı. Son yıllarda ise yüzyıllardır yaşanan baskılar ve yüzyılların ezilmişliğinin birikiminin sonucu mücadele yükseliyor. Onur Öymen'in Dersim Katliamı'nı savunması öfkeyle karşılandı, sokaklarda protesto edildi. Din dersine karşı, cemevlerinin yok sayılmasına karşı ve Diyanetin kaldırılması için son dönemde yaygın olarak eylemler yapıldı. Sivas Katliamı'na Alevilerin giderek artan ve kitleselleşen protestoları, ölenleri anmaları, Hrant Dink'in Ermeni olduğu için katledilmesine karşı yüzbinlerin sokağa çıkması, Kürt halkının baskı ve katliamlar karşısındaki büyük mücadelesi devlet için baskı ve katliamların kendini vuran silaha dönüşeceğini gösterdi.

Alevilerin eşitlik istemleri karşısında devlet engelleme çabalarını sürdürüyor. Bu bütün politikalarında görülüyor. Din dersi ve Diyanet Alevilere kabul ettirilmeye çalışılıyor. Alevi dedelerine maaş bağlanarak devlet memuruna dönüştürmek isteniliyor. Alevilik devletin Aleviler üzerinde bir aracı haline getirilmeye çalışılıyor. Ordu ve Hatay'da dedelere hakkullah (Alevilerin dedelere gönüllü olarak verdikleri para, gıda vs.) verilmesini yasaklama girişimi dedelerin devletin maaşlı memuruna dönüştürülmesi adımlarındandır.

Aleviler üzerindeki baskılar ve Alevilerin yaşadığı sorunların anlatımı çok geniş, yaygın olduğundan bu sorunları ayrıntılandırmak yerine çözümleri üzerine düşüncelemimizi belirtelim.

Aleviler üzerindeki baskı ve eşitsizliğin kalkması için sınıfı mücadelesi yükseltilmelidir. Sömürü altında ezilen emekçilerin sınıf çıkarları birdir ve kurtuluşları sınıfı mücadelesinin zaferiyedir. Tüm emekçilerin birlikte mücadelesi her türlü eşitsizliğin ortadan kalkmasının yolunu açar.

Sermaye sınıfı sömürüyü sürdürmek için emekçiler içinde bölünme yaratmak ister. İşçi sınıfının sınıf birliğinin bozulması, içlerinde güvensizlik oluşması için inançlar üzerinden ayrımcılık ve aşağılamayı da daima körükler. Sınıf içinde bağnazlığı, gericiliği sokarak işçi sınıfının kendi içindekilere inançlarından ya da ezilen ulustan olmaları nedeniyle güvensizlik aşılama çabası. Egemen sınıf olarak örgütlenmiş sermaye sınıfı emekçileri parçalayarak güvensizlik oluşturarak emekçilerin kendi kurtuluşları için birlikte devrimci mücadeleyi yükseltmesini önlemeye çalışır. Alevilerin aşağılanması ve baskı altında tutulmasıyla sınıf içinde güvensizlik oluşturmayı da amaçlar. Sınıf mücadelesinin yükselmesi şovenizmi, bağnazlığı ve bu tür ayrımları yok etmenin yoludur. Sınıf mücadelesi tarihi bunun örnekleriyle doludur. TEKEL işçilerinin Ankara'da 78 gün süren eyleminin deneyimi de bunu bir kez daha açıkça gösterdi.

Aleviler Kadıköy'de yüzbinlerin katıldığı mitingdeki gövde gösterisiyle burjuvaziye gözdağı verdiler. Burjuvazi artık geçmişten beri Alevilere karşı süren baskı ve katliam politikalarını uygulayamıyor. Şimdi eski politikalarını yeni biçimlerde Alevilere kabul ettirerek sürdürmeye çalışıyorlar. Kadercilik ve bağnazlığa sürükleyerek sömürü düzeninin hizmetine sokmak istemekteler. Hızır Paşalar bu oyunun gönüllü uygulayıcılığına soyunmuşlar. Aleviler içinden çıkan burjuvalar da bu oyunları Alevi emekçilere kabul ettirmeye çalışıyor. İşbirlikçilerin Alevileri oyuna getirme çabaları arttı.

"Bozuk düzende sağlam çark olunmaz." Bozuk düzen yıkılıp sömürücülerin egemenliğine son verilmedikçe din ve inançların insanları köleleştirme, boyun eğdirme aracı olarak kullanılması hep sürer. Sömürü düzenini ortadan kaldıracak devrim için mücadele büyütülmelidir. İşçi sınıfı ve emekçilerin iktidarı alması ancak dinin baskı ve sömürü aracı olarak kullanılmasına son verir. Sosyalizm bilime dayalı bir toplumsal sistem olarak din ve inançların sömürü-baskı aracı yapılmasının da koşullarını ortadan kaldırmaya başlar.

Alevi inancından emekçiler yaşadıkları tüm baskı ve aşağılamalardan kurtulmak için emekçilerin kendi iktidarını kurmaya yönelmeli, devrim mücadelesine katılmalıdır. İşçi sınıfı ve emekçilerin iktidarı, demokratik halk iktidarı kurulduğunda gerçek özgürleşmenin yolu açılmaya başlar.

Sapphire Kan, Gözyaşı ve Sömürü Üzerinden Yükseliyor

Daha önceden gökdelenin tepesine çıkıp protestoda bulunarak haklarını talep etmişlerdi. Sapphire şantiyesi önünde basın açıklaması yapan işçiler, "bu gökdelen ödenmeyen işçi ücretleriyle yükseliyor! Sapphire İşçileri Dayanışma Platformu" yazılı pankart açarak içerde çalışan ve hala susmakta olan işçilere de seslerini duyurdular.

Sapphire işçileri ilk eylemlerini yaptılar. Daha önce yaşanan iş kazalarını Birgün gazetesine anlatan bir işçi, "işçilerin iş sözleşmelerinde taşeron firma tarafından imzalatılan evrakta çalışılan yerde iş kazası ve her hangi bir bilgi dışarıya yansıtıldığı taktirde 100.000 dolarlık dava açılacağına" dair evraklar imzalandığını söylemişti. En son gökdelende çalışan bir işçinin gökdelenin aşağıya düşmesi ve günler sonra fark edildiği işçiler tarafından gündeme getirilmişti. Basına yansıyan iş kazaları ve ölümler sonrası Kiler Holding tarafından işçileri işten çıkarılmaya başlanmıştı. 2 ay önce mermer bölümünde çalışan 12 işçi, alçıpan bölümünden 11 işçi işten çıkarılmıştı.

İşten çıkarılan Sapphire işçileri, 26 Kasım günü 4. Levent Emniyetevler çıkışında Tekel işçileriyle ve kitle örgütlerinin destekleriyle bir araya gelerek, aylardır ödenmeyen maaşlarını, hukuksuz şekilde işten çıkarılmalarını protesto ettiler. "Köle Değil İşçiyiz Bir-

leşince Güçlüyüz", "Hak Verilmez Alınır, Zafer Sokakta Kazanılır" sloganlarıyla şantiye kapısına kadar yürüdüler. Daha önceden gökdelenin tepesine çıkıp protestoda bulunarak haklarını talep etmişlerdi. Sapphire şantiyesi önünde basın açıklaması yapan işçiler, "Bu Gökdelen Ödenmeyen İşçi Ücretleriyle Yükseliyor! Sapphire İşçileri Dayanışma Platformu" yazılı pankart açarak içerde çalışan ve hala susmakta olan işçilere de seslerini duyurdular.

Basın açıklamasında; "Sermayenin mevcut küresel yönelimleri doğrultusunda hayata geçirilen politikalar halkımıza yoksulluk, işsizlik ve ölümlerden başka hiçbir şey getirmemektedir. Taşeronlaştırma, güvencesiz çalışma bu politikaların ürünüdür. İstanbul Levent'te yapımcılarının iftiharla söylediği üzere bir süredir Avrupa'nın en yüksek binası inşa edilmektedir. Üstelik işçilerin ölümleri ve aç bırakılmaları pahasına! Sapphire gökdeleni inşasında 'nazi kamplarını aratmayan çalışma koşulları yaşanmaktadır.' Bizler biliyoruz ki bu ölümler, işten atmalar, hak gaspları son değil. Bu düzen, bu koşullar değişmediği sürece işçiler ölmeye, yoksullaştırılmaya devam edilecektir. Bugün Sapphire işçilerinin mücadelesi güvencesizliğe, yoksulluğa, taşeron dayatmasına karşı verilen mücadeledir. Tüm emekçi halkımızı bu mücadelemize destek vermeye çağırıyoruz" denildi.

İşçiler aylardır alamadıkları maaşlarını almak için saat 17:00 kadar şantiyenin önünde beklemeye geçtiler.

Aleviler İzmir'de Eylemde

Alevi Bektaşî Federasyonu'nun zorunlu din derslerinin kaldırılmasına ilişkin düzenledikleri miting ve oturma eylemlerinin İzmir ayağı gerçekleştirildi.

20 Kasım Cumartesi günü saat 11.00'de Cumhuriyet Meydanı'nda diğer illerden katılımlarla toplanılıp Konak Sümerbank önüne doğru yürümeye başlandı.

Yürüyüşün ardından Konak'taki SGK İl Binası önünde toplanan kitleye seslenen Alevi Bektaşî Federasyonu genel başkanı Ali Balkız "Alevinin Alevi gibi, Kürt'ün Kürt gibi yaşayabileceği kardeşçe yaşanan bir Türkiye yaratmaya çalışacağız, bıkmayacağız, yorulmayacağız. Pirlerimizden aldığımız enerjiyle bizden sonraki genç kuşaklara, Pir Sultan'ımızın bayrağını elden ele devrederek mutlu sona ulaşacağız... 'Yeter artık!' diyeceğimiz günler geldiğinde, Pir Sultan'ın sazını elimize alacağız. Bunu herkes bilir, ne diyor Pir Sultan, 'Bizim davamız divana kaldı.' Davamız, divana kalmayacak. Davamızı bu dünyada göreceğiz" dedi ve ekledi: "Zorunlu din dersi, çocuklarımızı zorla elimizden alma operasyonudur!"

Saat 12:30'da alana "Zorunlu Din Dersleri Kaldırılsın / İzmir Tekel İşçileri" pankartı açarak Tekel işçileri geldi. Kitle Tekel işçilerini "Tekel İşçisi Yalnız Değildir!", "Her yer Tekel Her Yer Direniş!" sloganlarıyla karşıladı. Balkız'ın ardından söz alan Pir Sultan Abdal Derneği (PSAKD) Genel Başkanı Fevzi Gümüş konuşmasında taleplerinin temelinde laik ve demokratik bir Türkiye olduğunu, bunun için de yürüyüşlerine devam edeceklerini belirtti. Hükümetin, zorunlu din dersleriyle ilgili AİHM kararını tanımamaya kadar süreceğini vurguladı.

Ardından Alevi Kültür Dernekleri örgütlenme sekreteri Engin arkadaş söz aldı. Alevi Yol'dan komite adına İzzet Özketen eyleme gelen herkesi selamlayarak söze başladı ve şöyle devam etti: "Bizler Alevi Bektaşî Dernekleri İzmir Şubeleri adına asimilasyona hayır diyoruz, zorunlu din derslerinin kaldırılmasını istiyoruz. Destek veren tüm dostlarımızı saygılarımızı ve sevgilerimizi gönderiyoruz".

Ve Tekel işçisi Sevim de direnişteki UPS işçilerini selamlayarak söz alanlar arasındaydı. Tekel işçilerinden Sevim Ulaş konuşmasında şunları söyledi: "Selam olsun direnenlere, selam olsun UPS işçilerinin direnişine, selam olsun Türkan Albayrak'a, selam olsun Alevi canlara... 78 gün boyunca Ankara'da direnen Tekel işçileri, aylardır direnen UPS işçileri, aylarca direnen Türkan Albayrak ve şimdi de Alevi can-

larımız. 12 Eylül faşist cuntasının getirdiği zorunlu din dersine ve onun devamı olan ırkçı, şovenist eğitimi getiren AKP iktidarını buradan Tekel işçileri olarak kınıyorum. Faşist, zorunlu din dersi istemiyoruz. Mücadeleniz mücadelemizdir. UPS işçilerinin direnişi bizim direnişimizdir. Herkesi selamlıyorum". Açıklamaların ardından yerel müzik grupları semah ve Alevi deyişlerinden oluşan müzik dinletisi sundu.

Ardından saat 16.00'ya doğru Ayışığı Sanat Merkezi'nin tiyatro grubu Ayışığı Tiyatro İşçileri Atölyesi "Sivas" isimli oyununu kitleyle paylaştı. Oyun sürekli alkışlarla kesilerek kitleden çok büyük beğeni aldı. Tiyatro bitiminde Ayışığı Tiyatro İşçileri adına söz alan bir arkadaşımız şunları söyledi; "Bizler Ayışığı Tiyatro İşçileri olarak asimilasyona, inkara ve imhaya karşı yaşasın ezilen halkların mücadele birliği şiarından hareket ederek bu eylemi en içten, en samimi ve en devrimci duygularımızla selamlıyoruz". Tiyatronun ardından halaylarla ve türkülerle programa devam edildi.

Saat 19.00'da kitle Sümerbank önünden Konak Saat Kulesi'ne doğru meşaleli yürüyüş gerçekleştirmek istedi. Yürüyüş "Pir Sultan Pirimiz, Kızıl Başlık Yolumuz!", "Dönen Dönsün Biz Dönmeyeceğiz!", "TEKEL İşçileri Yalnız Kalmayacaktır!" sloganları atılarak başladı. 100 metre kadar sonra Tertip Komitesi'nin İzmir yerel temsilcileri tarafından kitlenin önü kesildi. Yürüyüşün bitirilmesi ve alana geri dönülmesini istediler. Fakat kitle alana, yürüyüşünü tamamlayarak döndü.

Eyleme destek veren vicdani retçi İnan SÜVER'in mesajı okundu. Ardından kapitalizmin insanı robotlaştırmasını eleştiren bir pandomim gösterisi yapıldı. Saat 20.30 civarında Ayışığı Tiyatro İşçileri Atölyesi'nden bir arkadaş Nazım Hikmet'in "Onlar ki" isimli şiir dramatisasyonunu sergiledi. Saat 21.00 civarında polis eylemin izinsiz olduğunu ama buna rağmen müsaade ettiklerini belirtip bazı pankartların indirilmesini, müziğin kapatılmasını ve sessiz olunması gerektiğini yoksa müdahale edebileceğini söyledi. Kitle bu uyarıyı önemsemeyip halay, horon ve sloganlarla eyleme ara vermeden devam etti. Sabah saatlerine kadar süren halay ve horonların ardından araştırmacı yazar Esat Korkmaz kısa bir konuşma yaptı. Korkmaz'ın konuşmasının ardından Karabağlar Alevi Bektaşî Başkanı Elif Bakır bir şiir okudu.

Eylem 21 Kasım günü saat 12.00'de yapılan konuşmaların ardından sona erdirildi.

Mücadele Birliği / İzmir

Başardığımızda Hepimizin Ortak Zaferi Olacak

Gelenekselleşen Cumartesi eylemleriyle UPS Kargo işçileri, 13 Kasım günü yine eylem yaptılar.

Bizler Mücadele Birliği Platformu olarak UPS Kargo işçilerinin eylemine destek için, saat 10.30'da sanayi sitesinin girişinden itibaren "UPS İşçisi Yalnız Değildir", "UPS İşçisi Direnişin Simgesi", "Hak Verilmez Alınır Zafer Sokakta Kazanılır" sloganlarıyla yürüyüşe başladık. İşçiler de bizleri "Yaşasın Sınıf Dayanışması" sloganıyla karşıladılar. Ardından sohbetlere geçilerek eyleme destek vermeye gelecek olan İzmir Sendikalar Birliği beklenmeye başlandı.

Saat 12.00'de stadyum metro durağının önünden "Birlik Mücadele Dayanışma İzmir Sendikalar Birliği" pankartıyla İzmir Sendikalar Birliği yürüyüşe başladı. Yürüyüş sırasında "UPS İşçisi Yalnız değildir", "İş Ekmek Yoksa Barış da Yok", "Birleşe Birleşe Kazanacağız", "İşçi Memur Elele Örgütlü Mücadeleye" sloganları atılırken işçiler de "Yaşasın Sınıf Dayanışması" sloganıyla karşıladılar İzmir Sendikalar Birliği'ni. İşçilerin yanına varıldıktan sonra eylem başladı. En öne işçi eşleri ve Aliğa Petkim Kadın Komisyonu'ndan arkadaşlar alınırken kortej oluşturularak aktarma merkezi kapısına doğru yürüyüşe geçildi.

Aktarma Merkezi kapısına gelindiğinde TÜMTİS Şube başkanı Şükrü Günseli bir konuşma yaptı. "Önümüzdeki günlerde yeniden küresel eylemlerle işçi sınıfının uluslararası birliğini ve birlikte mücadelesini geliştirme noktasında da tarihsel bir rol oynamıştır. Enternasyonal fikrini yeniden hayat bulur bir noktaya getirmiştir. Maddi-manevi anlamda emeği geçen bütün dostlarıma teşekkür ediyorum, bu hepimizin ortak mücadelesi, hepimizin ortak kavgası ve başardığımızda hepimizin ortak zaferi olacak diyor ve asla boyun eğmeyeceğimizi, geri çekilmeyeceğimizi, saldırılar karşısında yılmayacağımızı örgütlü bir biçimde bu mücadeleyi zafere ulaştıracağımızı, işçi ve emekçilerin bileşen gücü karşısında hiçbir baskının hiçbir engellemenin başarılı olmayacağını bir kez daha belirtir hepinize teşekkür ederim" diyen Başkan konuşmasının arasında desteğe gelenlerden bazılarına söz verdi.

Aliğa Petkim Kadın Komisyonu adına bir arkadaş söz aldı; "Bizler size destek olmak için İzmir Aliğa Petrol-İş sendikası kadın komisyonu üyesi olarak burada bulunmaktayız. Zamanında bizim eşlerimizde böyle eylemlerde bulundular. Biz de sizin için çıktık geldik." dedi.

İzmir Sendikalar Birliği adına söz alan Gürsel Köse'nin konuşması şöyleydi; "Bu onurlu bir mücadele, çocuklarımızın geleceği için mücadele veriyoruz. Ve bu mücadelede Tümtis sendikamız nasıl ilk günden beri yalnız değilse bundan sonra buraya örgütlü gücün bayrağını dikene kadar TÜMTİS sendikamız UPS işvereniyle toplu iş sözleşmesi yapana kadar ve en önemlisi atılan işçiler geri alınuncaya kadar bu mücadele ve bu destek aynı şekilde devam edecek. Ve İzmir Sendikalar Birliği olarak üzerimize ne düşüyorsa onu da aynı şekilde mücadele bayrağını buraya dikene kadar bu dayanışma devam edecek. Yaşasın işçilerin birliği, yaşasın birlik, yaşasın mücadele".

UPS direnişçisi işçinin eşi de söz alanlar arasındaydı; "Öncelikle ben teşekkür ediyorum hepinize, daha önce böyle topluluk önünde konuşmamıştım hiç o yüzden ne diyeceğimi bilmiyorum. Sadece eşimin değil buradaki diğer işçilerin hepsinin de yanındayız. Umuyorum UPS'ye hep birlikte gireriz, bu kadar zaman bekledik, bu kadar çaba sarf ettik, bir sürü arkadaş, bir sürü kurum yanımızda oldu bize destek olmaya çalıştı. Hepinize teşekkür ediyorum" dedi.

TMMOB İnşaat Mühendisi Odası'ndan bir arkadaş da söz alarak; "Biz TMMOB İnşaat Mühendisleri Odası İzmir Şubesi olarak bugüne kadar olduğu gibi işçi kardeşlerimizin emekçi kardeşlerimizin birliğinde ve mücadelesinde her zaman yanındayız. Maddi-manevi her anlamda bu mücadelenin yanındayız." dedi.

Konuşmaların ardından eylem direniş yerine dönülerek sona erdirildi.

Öğretmenler Beraat Etti

İzmir'in Tire ilçesinde, Tekel işçilerine destek vermek için izinsiz gösteri yaptıkları gerekçesiyle haklarında dava açılan 35 öğretmen, ilk duruşmada beraat etti.

24 Kasım günü saat 11.00'de Konak'tan kalkan araçlarla Tire'ye gidildi. Saat 13.15'te varılan yerde adliyenin oraya doğru yürümek için hazırlıklar yapılırken İzmir Sendikalar Birliği "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz", "Yaşasın Sınıf Dayanışması" sloganlarıyla gelerek destek verdi. Saat 14.00'e doğru gelirken yürüyüş korteji oluşturularak adliyeye doğru yürünecekken İstanbul'da TekGıda-İş önünde eyleme bulunan Tekel İşçilerine saldırıldığı haberi geldi ve Tekel işçilerinden gelen mesaj okundu. Polis engeli ile karşılaşıldı. Yolun kapatıldığı ancak tek şerit üzerinden yürümeleri gerektiğini söyleyen polisler Eğitim-Sen'li eylem yetkililerinden biri yolun kapanması ile herhangi bir zorluğun yaşanmadığı ve arkadaşlarına destek olarak bir eylem gerçekleştirdikleri ve her şekilde yürüyeceklerini söyledi. Yolu kapatarak adliye önüne kadar sloganlarla yürünmeye başlandı. Eylem sırasında sık sık "Yargılanan Emekçiler Onurumuzdur", "İşçi-Emekçi El Ele Mücadeleye", "Zafer Direnen Emekçinin Olacak", "Baskılar Bizi Yıldıramaz" sloganları atıldı. Mahkeme başlangıcından sonra dışarıda bekleyen öğrenci ve emekçilerle kısa röportajlar gerçekleştirdik.

Şehit Albay Lisesi öğrencileri: "Sonuçta bizim öğretmenlerimiz burada onlara destek olmak için geldik, kendilerinin kesinlikle bugüne kadar yanlış birşeylerini görmedik. Tam tersine her zaman bize doğruyu ve güzeli göstermişlerdir. Böyle bir günde yargılanmaları çok kötü bir durum. Onların yanlış olarak bir şey yaptıklarına inanmıyoruz. Yaptıkları doğru birşeydi olması gerekeni yaptılar. Biz de onlara burada destek olmak için geldik. Şimdi bizi de mi yargılayacaklar? Bu doğru bir anlayış değil... Burada yargılanan öğretmenlerimiz çok sevdiğimiz öğretmenlerimiz, ilerici demokrat öğretmenlerimiz. Biz de okulda öğretmenlerimiz, sokakta yoldaşlarımız olan öğretmenlerimize desteğe geldik." dediler

KESK'li eğitim emekçileri ise; "12 Eylül'den beri bu faşist zihniyetin değişmediğini görüyoruz. Faşizmin, burjuva hukukun asla işçi emekçilerin hukuku olmadığını tekrar görüyoruz bu şekilde. Tüm gerçekliğin farkında olduğumuz için üzerimize geliyorlar baskı uyguluyorlar. Ama susmadığımızı ve susmayacağımızı bir kez daha buradan yineliyoruz... Üzerimizde ciddi bir baskı oluşturulmaya çalışılıyor. Biz sokakta kurulan bir sendikayız burjuva yasalara hiçbir zaman sığınmayı düşünmüyoruz sistem faşist bir sistem. Faşist bir sistemde nasıl bir mücadele edilmesi gerektiğini biliyoruz sonuçta. yasal mücadele sınırları içerisinde olmaz, yürüyüşlerle, gösterilerle değil artık daha farklı mücadele biçimleri geliştirilmeli, dediğim gibi sonuçta faşist bir sistemdeyiz..." dediler.

Saat 17.00'ye doğru mahkemenin bitmesi ile yargılanan öğretmenlerin tümü dışarı çıktı. 2911 Sayılı Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu'na muhalefet eden öğretmenler hakkında açılan davada hakim yapılan eylemin suç teşkil etmediğini söyleyerek öğretmenlerin beraatına karar verdi. Öğretmenler verilen kararı sevinçle karşılayarak alkışlar eşliğinde adliyeden çıktı.

Çıkışta bir basın açıklaması yapan Eğitim Sen Genel Başkanı Zübeyde Kılıç "35 öğretmenimiz berat etmiştir. Zaten bizim de beklediğimiz bir karar. Keşke bu ayıplar hiç yaşanmasaydı ve böyle bir günde 35 öğretmenimiz adliyeye çıkmıyaydı. Kararı sevinçle karşılıyoruz" dedi.

Mücadele Birliği / İzmir

Ups İşçileriyle Söyleşi

Mücadele Birliği: 190 günlük direnişinizde bir sürü eylem kararı aldınız, uluslararası sendikalarla da eylemlerinizi oldu, Türkiye yerelinde eylemlerinizi de oldu. Şu andaki durumu ve gelişmeleri bizlere anlatabilir misiniz?

İşçi Çağdaş: Ben kadrolu UPS işçisi Çağdaş. Şu anki durum şu; yurt dışında eylemler olmuyor, eylemler olduğu zaman bizlere bilgi geliyor, bilgi geldiği zaman da gerektiği yerde eylemlerimizi yapıyoruz.

Mücadele Birliği: Peki bundan sonra eylemlerinizi olacaktı mı?

İşçi Çağdaş: Yurt dışındaki sendikalara bağlı olarak yurt dışında eylem kararları alınırsa yapacağız, gerekirse UPS merkezinin önünde, Taksim Meydanı'nda eylemlerimizi yapacağız. Büyük bir eylem yapmayı düşünüyoruz.

Mücadele Birliği: UPS şirketiyle görüşmeleriniz başladı mı?

İşçi Çağdaş: Görüşmeler başladı. Kadrolu işçileri söyleyeyim ben; "kadrolu işçileri alırım" diyor, taşeron şirketine bağlı işçilerde sorunlar var. Tümtis Sendikası başkanları, onu halletmeye çalışıyorlar, büyük bir ihtimalle zaten halledecekler. Zaten biz kadrolu, taşeron diye ayırt etmiyoruz. Beraber buraya geldik, beraber direndik, beraber içeri girmeyi düşünüyoruz, düşüncemiz bu.

Mücadele Birliği: Buradaki işçilerin moral motivasyonlarını nasıl değerlendiriyorsunuz?

İşçi Yıldırım: Ben UPS taşeron işçisi Yıldırım. Benim gözlemim, arkadaşlarım iyiler bence, ama tabii ufak tefek sorunlar da olabiliyor. Maddi sorunlar, sıkıntılar gibi, ama 190 gündür buna rağmen iyi gidiyor. Çünkü eğer iyi gitmeyen bir direniş olsaydı, insanlar burada olmazdı. Mesela görüşmeler başladığı zaman, ilk başta işverenin kararı şuydu; "sendikayı kabul ediyoruz ama çıkardığımız elemanları almayacağım" diyordu, biz bunu kabul etmedik, sonraki görüşmelerde hem kadrolu işçileri, hem sendikayı kabul etmişti. Biz yine bunu kabul etmedik, biz taşeron işçilerin de olmasını istemiştik, daha sonra yine görüşmeler başlamıştı. O görüşmelerde sendikayı, kadrolu işçileri ve taşeron işçilerin yarısını kabul etti. Biz bunu yine kabul etmedik, bir ara görüşmeler kesildi ama yine önümüzdeki hafta görüşmeler yine başlayacak,

Mücadele Birliği: 190 gündür buradasınız, direniştesiniz, tabii kolay değil, buradaki işçilerin bakması gereken ailesi, çocukları, sorumlulukları var, sizce kazanmaya dair umudunuz var mı?

İşçi Yıldırım: Kazanmaya dair umudumuz var. Bildiğiniz gibi UPS uluslararası dev bir şirket, burayı kapatmaya çalışsa kapatamaz. Biz kendimizden eminiz, emin olmadığımız bir şeye inanmayız, inanıyoruz ki kazanacağız. Sendikamız da gereken desteği veriyor. Mesela bir arkadaşımız zor durumda kaldığı zaman maddi destek de sunuyor, insanların ihtiyaçlarını gidermeye çalışıyor.

Mücadele Birliği: Peki kamuoyuyla paylaşmak istediğiniz bir şeyler var mı?

İşçi Yıldırım: Kamuoyuyla paylaşmak istediğim, bizim direnişimize destek olmalarını isterim, bizim direnişte olduğumuzu bilmelerini isterim,

Mücadele Birliği: Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

İşçi Çağdaş: Tabii dışarıdaki tüm eylemci arkadaşlarımızın bize destek vermelerini isterim.

Ups İşçilerinin Eylemi 216. Gününde

UPS Kargo işçilerinin gelenekselleşen Cumartesi eylemleri, 27 Kasım günü direnişlerinin 216. gününde gerçekleştirildi. Mücadele Birliği ve Buca Belediyesi taşeron işçileriyle birlikte saat 10.30 civarında "UPS İşçileri Yalnız Değildir", "UPS İşçisi Direnişin Simgesi" ve "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" sloganlarıyla 2. Sanayi Sitesinin girişinden itibaren yürümeye başladık. İşçiler bizleri "Yaşasın Sınıf Dayanışması" sloganıyla karşıladı.

İşçilerle selamlaştıktan kısa bir süre sonra aktarma merkezi ana kapısına doğru UPS kargo işçilerinin pankartlarıyla birlikte yürüyüşe geçildi. İşçiler yürüyüş sırasında "Taşeron İşçileri Yalnız Değildir" sloganıyla Buca Taşeron işçilerini selamladı.

Aktarma Merkezi ana kapısının önüne gelindiğinde polisin yoğunluğu dikkat çekiciydi. Burada sloganlar tekrar atıldıktan sonra Tümtis Şube Sekreteri Cafer Kömürücü konuşma yaptı. Konuşmasında UPS kargo işçilerinin genel sürecine değindikten sonra UPS kargo işçilerini desteğe gelen Buca Belediyesi'nden işten atılan taşeron işçilerine de söz verdi. Son olarak Cafer Kömürücü bu sorun çözülemezse uluslararası eylemlerin tekrar başlayacağını ve uyarı eylemi niteliğinde değil sonuç alıcı eylemlerin gerçekleştirileceğini söyledikten sonra şunlara değindi; "Evet, arkadaşlar sermayenin dini, imanı, yöresi yok. İster Amerika'da ister dünyanın diğer ülkelerinde veya Türkiye'de sermayenin yaptıkları çalışan işçi arkadaşlarımızın ürettiği değerlere saldırısı bitmedi, bitmiyor. Ancak bunu boşa çıkaracak olan işçilerin birleşmesidir. Taşeron işçi ayırımı yapmaksızın bütün işçilerin birleşmesinden kimlerin daha güçlü olduğu kanıtlanacak ve o gücü göstermek dileğiyle desteğe gelen herkese teşekkür ederim".

Buca Belediyesi taşeron işçisi de şunları söyledi; "UPS kargo işçilerini Buca taşeron işçileri adına selamlıyorum. 216 günlük direnişinin 432 gün olsa bile biz de yanında olacağımızı Buca Belediyesi taşeron işçileri olarak buradan duyuruyoruz. Tam destekle direne direne kazanacağız, başka yolu yok. Bizler de Buca Belediyesi taşeron işçileri olarak yasal hakkımız olan sendika hakkımızı istedik diye bizi, ilk başta Batıgül arkadaşımızı, ondan bir gün sonra yapılan basın açıklamasından sonra altı arkadaşımızı işten atıldı. Ve gerekçe olarak çok komik bir şey söylediler, belediyeye taşeron şirketi karşı karşıya getirmek. Biz de Batıgül arkadaşımızın oturma eylemine katıldık. Tüm buradaki Tümtis üyelerini, UPS işçilerini ve daha birçok arkadaşımızı bizi desteğe Buca Belediyesi'nin önüne bekliyoruz. Direne direne kazanacağız başka yolu yok. Hepinize teşekkür ediyorum".

Taşeron işçisinin konuşmasının ardından sloganlarla yeniden eylem yerine dönülerek eylem sonlandırıldı ve sohbetlere devam edildi.

**ZAFER SAVAŞAN İŞÇİLERİN OLACAK!
UPS KARGO İŞÇİLERİ YALNIZ DEĞİLDİR!**

Mücadele Birliği/İzmir

Ups Direniş Çadırında...

191. Gün

UPS işçileri direnişlerini sürdürüyor. “Biz yalnız kendimiz için değil, artık tüm işçiler için mücadele ediyoruz” diyerek direnişlerini sürdüren UPS işçilerini, Mücadele Birliği Platformu olarak 11 Kasım Perşembe günü Mahmutbey’deki direniş çadırında ziyaret ettik.

Güneşli ve sakin bir gündü. UPS işçilerinin bir kısmı ayaküstü sohbetlerini yaparken, bir kısmı da futbol oynuyorlardı. Onları izleyen birkaç genç arkadaş işçilerin bu neşesine ortak olurken, biz de çadırda sohbete başladık. Tümtis Sendikası’ndan Kenan Öztürk de işçilerle sohbet ediyordu. Onunla da, gelişen işçi eylemleri, Tekel ve UPS direnişi üzerine sohbet ettik.

UPS işçileriyle sohbetlerden sonra yine Kenan Öztürk’le UPS direnişinin bundan sonraki süreci üzerine konuştuk. Son günlerin destek ziyaretleri açısından daha sakin geçtiğini belirten Öztürk, “Burası merkezi yerlere çok uzak düşüyor, bunun da destek ziyaretlerinin azalmasında payı var. Geçmişte birçok eylem yaptık, basın açıklamaları yaptık, eylemde ve direnişte olan işçilerle dayanışmada bulunduk, birçok defa güçlü destek ziyaretleri yapıldı. Ama zaman uzadıkça bunlar etkisini yitiriyor doğal olarak. Direnişler zamana yayılınca eğer hareket katılmazsa destekler de, ziyaretler de azalıyor. Biz şu son birkaç haftayı biraz sakin geçirdik, fakat bu şekilde bekleyerek bir kazanım elde edilmeyeceğini de biliyoruz. UPS işçilerinin mücadelesinin sürdüğünü göstermeli, desteklerin artmasını sağlamalıyız. Tabii mücadelenin kazanımla bitmesi için de sesimizi yükseltecek bir takım eylemlilikler yapmak gerekir. Bunun üzerine konuşuyoruz arkadaşlarla. Çünkü artık bu mücadeleyi yalnızca UPS işçilerinin mücadelesi olarak algılamıyoruz. Bu direniş mutlaka kazanımla sonuçlanmalı, bir çok işçi emekçi bu süreçte dikkatle eylemleri, direnişleri izliyor. Tekel işçilerinin, UPS işçilerinin kazanımları çok önemli” dedi.

Bu arada işçilerin öğle yemeği faslı başladı. Birkaç işçi peynir, domates, ekmekten oluşan kumanyalarını hazırlarken bir işçi de “arkadaşlar çay alın, çayımız hazır, kuru kuru yemeyin” diyerek çay duyurusu yaptı.

UPS işçilerinin Kurtköy ve İzmir’deki direnişleri üzerine de konuşuldu. Kurtköy’deki işçilerin de, çok uzak bir bölgede olması nedeniyle destek ziyaretlerinin az olduğu, İzmir’deki direnişin daha hareketli olduğu ve desteklerin daha güçlü olduğu üzerinde duruldu.

Destek ziyaretleri ve UPS işçilerinin mücadelesinin duyurulması açısından Avrupa’daki sendikalarla görüşmeler yapıldığını belirten Kenan Öztürk, “Daha güçlü bir katılım ve destek için görüşeceğiz. Yurtdışında UPS kapsamında eylemlilikler yapılıyor, fakat Avrupa’daki işçi sınıfı mücadelesi çok farklı, sendikalar bir protesto olayını, bir direniş olayını çok farklı algılıyorlar. Onlar UPS merkezlerine bu durumu kınayan mektuplar göndermek, faks çekmek, telefon ederek protesto etmek gibi öneriler getiriyorlar. Tabii bu tür eylemler orada etkili olabiliyor, ama burada bun-

ların hiçbir işlevi yok. Buradaki mücadeleyle oradaki mücadele çok farklı bir seyir izliyor. Avrupa’da bir şirketin herhangi bir nedenle kınanması, protesto edilen bir basın açıklaması yapılması önemli bir yankı uyandırabiliyor, şirketler bunu bir prestij meselesi görüp geri adım atabiliyorlar. Ama Türkiye’de böyle değil. Burada sokağa çıkmak, güçlü katılımlı eylemler, günlerce süren direnişler gerekiyor. Bu konuda zorluyoruz sendikaları. Biraz daha tabandaki işçi kesimlere ulaşarak destek bulmaya çalışacağız bu kez. Çünkü sendikalara buradaki yaklaşımlarımızla gittiğimizde farklı cevaplarla karşımıza çıkıyorlar.” diyerek, mücadelenin genel seyri içinde UPS direnişinin kazanımla bitmesinin önem taşıdığını belirtti.

Mahmutbey ve Kurtköy’ün merkezi yerlere uzak olması nedeniyle daha merkezi yerlerde UPS işçilerinin seslerini duyurabilecekleri bir takım eylemlerin, basın açıklamalarının yapılabileceği, bildirilerle işçilere emekçilere UPS işçilerine destek vermeleri konusunda dayanışma çağrısında bulunmak gerektiği üzerine konuşuldu.

Akşam saatlerine doğru işçiler günlük kısa bir toplantılarını yapmak için çadırlarında bir araya gelirken, mücadelelerini desteklediğimizi, bundan sonra da yanlarında olacağımızı belirterek ziyaretimizi sonlandırdık.

207. Gün

7 Kasım Cumartesi günü yine UPS işçilerinin yanındaydık. “Zafer Savaşan UPS İşçisinin Olacak” pankartımızı açarak sloganlarla UPS işçilerinin direniş çadırına doğru yürüdük. Az önce haftalık toplantılarını bitirmiş çadır önünde toplu halde bulunan UPS işçileri de coşkulu sloganlarla ve alkışlarla bizleri karşıladılar. Direniş çadırına geçerek sohbetimize başladık. Öncelikle son gelişimimizden bu yana geçen günler üzerine konuşuldu. Vefa Serdar genel olarak işçi sınıfı mücadelesi ve UPS direnişinin önemi üzerine bir konuşma yaparak “Arkadaşlar bu güne kadar eksiklerimiz de olmakla birlikte mücadelenizi hep destekledik, bu direnişinizi kazanımla sonuçlandırmanız için de gerek desteği vermeye hazırız” dedi.

Bundan sonraki eylem süreci için neler düşünüldüğü üzerine sohbet edildi. İşçi arkadaşlardan birisi UPS işçilerinin direnişine destek almak amacıyla sendikanın Danimarka’da sendikalarla görüşmeye gittiğini ve önümüzdeki günlerde UPS işçilerinin sesini daha güçlü duyurabilecek eylem sürecine geçmeyi planladıklarını belirtti. Sohbet aralarında arkadaşlar şiir okudular. Bir bayan arkadaşımız da Ayışığı Sanat Merkezi’nde oynadıkları Kelebekler Zamanı adlı oyundan küçük bir bölümü canlandırdı. Pazar günü saat 14.00’de Taksim’deki Ayışığı Sanat Merkezi’nde yapılacak olan “Emeğin Örgütlenmesinde Tiyatro ve Sanatın Rolü” adlı etkinliğe davetli olduklarını söyledi. Mücadele üzerine bir süre daha yapılan sohbetten sonra yine sloganlarımızla UPS direnişini selamlayarak ve en kısa zamanda tekrar ziyarete geleceğimizi belirterek ayrıldık.

Ups İşçileri İşe İade Mahkemesini Kazandı

DİK: Merhaba Ünal abi, bize kısaca şu anki süreci ve işe iade mahkemesini kısaca anlatır mısın?

İşçi Ünal: 200 günden beri burada direniyoruz. Bu süreç pek de kısa bir süreç değil. Başından beri söylüyoruz, söylemeye de devam edeceğiz. Bizim burada haklılığımız söz konusu, bu olumsuz çalışma koşulları altında söylediklerimiz vardı, sendikal haklarımız vardı. İçerde çalışırken çalışma koşulları, yapılan baskılar sonucu sendikaya üye olduk. Üye olduktan sonra kısa bir süre geçmeden 8 yıldan beri çalıştığım yerden atıldım. Sendikaya üye olduktan sonra işten atılmamın bir anlamı vardı. İşten atıldıktan sonra örgütlü olduğum Tümtis sendikasının bayrağı altında 200 gündür haklılığımızı haykırıyoruz ve haykırmaya devam edeceğiz. Haklılığımızdan yola çıkarak anayasal bir hak olan sendikal olma hakkımızı mahkemenin kararıyla kazandık.

DİK: Kaçınıcı mahkeme sonucunda dava kazanıldı?

İşçi Ünal: Dördüncü mahkeme sonucunda davayı kazandık. Mahkemeyi tek kişilik açtım. Fakat tek kişilik açmama rağmen bu hepimizin zaferidir. Bu şekilde bakmak lazım bu bizim için çok önemli. Bundan sonraki süreçte inanıyorum ki diğer arkadaşların mahkemeleri işe iadeyle sonuçlanacak. Çünkü bu konuda haklıyız.

DİK: Bundan sonra gelişmeler sizce nasıl olur?

İşçi Ünal: Bu süreçten sonra mahkemeler, yasalar işe iademizi, haklılığımızı belgelemişse buna işveren direnmeden uymalıdır. Biz neticede işimizi istiyoruz, çalışmak istiyoruz. Fakat şöyle bir şey var, bu sadece benim mahkememle bitmiyor, Türkiye’de işçi sınıfı kazanmadığı müddetçe bu kazanımın da benim açımdan pek fazla önemi yok. Bu süreç içinde işçilerin onurlu bir şekilde, iyi şartlar altında çalışması için işe tekrar dönüp bu dayanışmayı, bu birlikteliği artırmamız gerek. Biz sendikal haklardan yararlanıp, çalışmak istiyoruz.

Bu direnişi kazanımla bitirmek için içerdeki arkadaşlarla birlikte hareket edecek ve kazanacağız. UPS yetkililerini yasalara saygılı olmaya davet ediyoruz. Teşekkür ederim.

DİK: Merhaba Ali abi, 196 günlük bir direnişten sonra kazandığınız işe iade mahkemesi hakkında düşüncelerinizi alabilir miyiz?

İşçi Ali: Ben 196 gün önce işten atıldığımda böyle bir direniş yapacağım hakkında bir bilgim yoktu. İşvereni mahkemeye vermiy düşünüyordum. Sonra sendika başkanlarımız direnişten bahsettiler. Direniş başladıktan sonra yaşanan olaylar, yapılan örgütsel eylemler dışarıdan gelen sendikaların desteği ve diğer kitle örgütlerinin desteğiyle sesimizi daha fazla duyurmaya başladık. Bunun sayesinde gelişen olaylar daha farklı oldu. Her şey bizim lehimize dönmeye başladı, haklı olduğumuz gün yüzü gibi ortaya çıktı. 196 günden sonra işe iade mahkemesini kazanacağımıza inanıyorduk, çünkü haklı bizdik. Hukuksal olarak mahkemeyi kazandığımı duyunca çok mutlu oldum. Karşı taraf avukatının yüzünün düşmesi bile beni mutlu etti. Onun yüzünü görünce UPS yetkililerinin ifadesinin onun yüzünde canlandığını gördüm. Direnişimizin önemi daha da fazla arttı. Hukuksal olarak birer birer kazanıyoruz ama sendikal örgütlülük olarak kazandığımız zaman çok daha farklı olacak. O zaman hep beraber kazanmış olacağız, bunların bitmesini istiyoruz tabi. Bunlar bir an önce sonlanıp biz de işimize gücümüze bakalım sendikal olarak.

DİK: Bugün direnişinizin 200. günü. Bundan sonra nasıl gelişmeler olacak sizce?

İşçi Ali: Bundan sonraki aşamalarda daha büyük eylemler olacak. Yani işverenin 200 gün boyunca yıkamadığı bu direnişi bundan sonra yıkabileceğini düşündüğünü sanmıyorum. Fakat ‘biz ne kadar oyalarsak ne kadar geciktirirsek bu işi, o kadar kar ederiz’in hesabını yapıyor olabilirler. Çünkü karşımızda bü-

yük bir Amerikan devi var. Ve yapacakları karlar milyonlarca dolarlarla hesaplanacak, tabi ki bu azımsanacak bir rakam değil. Onlar bunların hesabındalar. 200 gündür yıkılmayan bu direnişin gün geçtikçe artıya çıktığı, kazanmaya yakın olduğu ortaya çıkıyor. Şimdi sendikaların daha fazla desteği, dayanışmanın gün geçtikçe büyümesi, yurtdışından desteğin oluşu, yüzünü görmediğimiz insanlar, bizim için yurt dışında eylem yapıyorlar. Bize mektuplarıyla mesajlarıyla destek sağlıyorlar, UPS’ye rahatsızlıklarını dile getiriyorlar. Müşteriler kargo firmasını değiştirerek UPS ile çalışmamaya başladı. Müşteriler işçi düşmanı bir şirketle çalışmak istemediklerini dile getiriyorlar.

DİK: Buradaki direniş kazanırsa Türkiye ve dünyadaki işçi sınıfı neyi görecektir?

İşçi Ali: Burada patronların biz ne dersek o olur tablosu yıkılacak en başta. İşçi sınıfı patronlardan daha büyüktür. İşçi sınıfı kazanırsa herkes kazanır. Burada patronlar şu gerçekle karşı karşıya gelecek, işçi sınıfı uyanıyor! Kendi gücünün farkına vardığı zaman işçiyi kupa gibi oynatamayacağını farkına varacak. İşçiler kendini bir köle gibi görmeyecek. İşçi istediği hakkı, istediği ücreti ve çalışma koşullarını alabilecek duruma gelecek en başta. Bu direnişi dışarıdan sessizce o kadar insan gözetliyor ki, bilmediğimiz insanların işçilerin, firmaların gözü burada. ‘UPS ne olacak bu işçiler kazanıp sendika içeri girebilecek mi? Yani bunlar başarırsa demek ki bu iş olur bunu biz de başarabiliriz yapabiliriz’in kapısı açılacak. UPS’de şimdi taşeronlaşma var. Avrupa’da bu sistem çılgın gibi büyümekte buradaki taşeronlaşmaya karşı örgütlenme yarın Avrupa’da etkisini gösterecek. Avrupa’daki işçilerin de gözü burada. Her şey buranın sonucuna bağlı, biz kazanacağımıza inanıyoruz. Toplu sözleşme yapılan kadar biz buradayız.

İzmir / DİK

“Gelecek Fakir Halkın Ellindedir!”

Bornova Belediyesi Park-Bahçe işçilerinin kendi çalışma koşullarıyla ilgili hazırladıkları metni sizlerle paylaşıyoruz...

“Bornova Belediyesi Taşeron, Park-Bahçe İşçileri adına;

Yaşam bir haktır. Devletin görevi tüm vatandaşlar için ırk, dil, din ayırt etmeksizin en iyi yaşam şartlarını oluşturmaktır.

Ancak hangi parti hangi düşünce hangi siyasi oluşum olursa olsun ülkemizde bu hakların sadece belli kesime sağlandığı bir gerçektir. Ülke çıkarlarından ziyade kişisel menfaatlerle hareket eden siyasi düşünceler belli bir zümreye, kişiye ve gruba hizmet etme adına kendi toplumsal hizmetlerini yürütebilmek için aracı kullanır duruma gelmiştir. Bu aracı sistem taşeronlaşmayı beraberinde getirmiş, belediye yerel yönetim gelirleri ile kapitalist ve liberal gelişime uygun zenginler üretmiştir.

Gelişmemiş ülkelerin toplumsal yapısını simgeleyen az ücretle çok iş yapısı ülkemizde daha çok benimsenmiş, bir kesim aşırı miktarda zenginleşirken diğer kesim açlık sınırının altında yaşar duruma getirilmiştir. Demokrasiden, insan haklarından, emekten ve haktan özellikle bahseden yerel yönetimler uygulamaya geldiğinde hiçbir düşüncesinin arkasında durmayarak, hatta çalışanlarının sorunlarını dinlemekten uzak çeşitli uygulamalarla (Buna bir yıl içerisinde kadrolu çalışanlarına yaptığı yüksek oranlı zamlar+beş ikramiye+gıda yardımları+ücretsiz sinema-tiyatro biletleri+ücretsiz ulaşım+servis hakları dahil) taşeron kadrolu ayırımını benimseyerek kendi çalışanını mağdur etmiştir. Taşeron dahi olsa 10 yıl içerisinde çalışanına bir defa yıllık izin hakkını layık gören bir belediye, iş kazası sayılan raporlarda SGK’ı yatırılmayan işçilerin olduğu, işten ayrıldığında çalışanların tazminat hakkını mahkeme kararı ile almak zorunda kaldığı, mesai haklarının idare kararı ile zorunlu olarak kesildiği, her hafta cumartesi günleri zorunlu olarak işçilerin tam gün çalıştırıldığı bir yerel yönetimin, ne kadar halkçı olduğunu iddia edebilir.

Son dönemde çalışanları umutlandıran tek gelişme Bornova Belediye Başkanlığı’nca çalışanlarına verilen sendika sözüdür. Ancak görülen şudur ki gözle görülen bir gelişme henüz kaydedilmemiştir. Gazetelerde sendika sözü tutuldu manşetiyle çıkan haberler sadece belediye şirketine (İzbaş) son anda kayıtları yapılan yaklaşık 60 kişinin sadece noterde attıkları, ancak onay sürecinin gecikeceği söylenen imzalarından oluşan bir gelişmedir. Ancak Bornova Belediyesi’ndeki işçi sayısı 60 değil 1200 civarındadır. Göstermelik olduğu söylenen bu sendikal girişim hareketi işçiler tarafından seçim yatırımı olarak değerlendirilmiştir. Bu da gösteriyor ki emekçi halk siyasi otorite tarafından politik malzeme yapılmıştır. Her türlü zorlama, ihale dönemi baskıları ve sindirme politikalarına rağmen, altı bölgeden oluşan ve 350 kişiyi bulan Park-Bahçe işçileri, birer bölge temsilcisi ve ona bağlı bölge çalışanları ile örgütlenmeyi başarmıştır. Fakat alınan karar gereği ve belediye başkanlarının verdiği sendika sözünü ne pahasına olursa olsun mutlaka uygulamaya geçireceği vaadi çalışanlardaki başkana olan güveni ve sendika umudunu bir nebze de olsa arttırmış. Bu da toplu bir yürüyüş ve eylem sürecinin, durum netleşinceye kadar ertelenmesine neden olmuştur. Bu süreci yakından takip eden çalışanlar olumsuzluk durumunda çok çabuk organize olacaklar (internet ortamında (facebook) kurulan ‘Duyduk ki...’ grubu bu konuda emek ve hak mücadelesinde büyük fayda sağlamaktadır), şu ana kadar ezilenlere ve mücadeleyi sokaklarda yürüten diğer işçilere (Buca Belediyesi taşeron işçileri, İzmir Büyükşehir Belediyesi Park-Bahçe işçileri, UPS kargo işçileri...) verdiği desteği kendi içinde başlatacağıdır.

Umut fakirin ekmeğidir; ancak tüm yönetimler de bilmelidirler ki onların gelecekleri de bu fakir halkın ellindedir.”

Buca Belediyesi’nde Hak Gaspları

12 Kasım Cuma günü Buca Belediyesi önünde DİSK Genel İş 5 Nolu şubesi bir basın açıklaması düzenledi. Saat 12.00’de yoğun yağın yağmura rağmen belediyenin önünde toplanan işçiler, bir buçuk yıldan beri yapılan Pazar günü, bayram çalışmaları, fazla mesailerin ve vardiya zamlarının hak edildiği halde ödemelerinin yapılmamasını protesto ettiler.

“Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz”, “İş Ekme Yoksa Barış Da Yok”, “İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız” sloganlarının atıldığı basın açıklaması DİSK 5 Nolu Şube başkanın konuşmasının ardından basın metni okundu.

Basın metninde işçilere yapılan haksızlıklar dile getirilirken ayrıca şuna da dikkat çekildi; “...çözüm konusunda görüşme yaptığımız, ancak tam bir çözümsüzlük uçuşurumuna sürüklenen işçi alacakları, geçmişe dönük mesailerin ödenmemesi, fiili olarak çalışıldığı halde, hak edilen vasıflandırmaların yapılmaması gibi farklı problemlerimizin de bir an önce acilen dikkate alınması ve çözülmesi yönündeki taleplerimiz basına ve kamuoyuna duyurulur” dendi.

Mücadele Birliği/İzmir

Emekli-Sen’den Basın Açıklaması

24 Kasım 2010 saat 11.00’de Buca Şirinyer Tansaş önünde, DİSK’e bağlı Emekli-Sen, emeklilerin yaşadığı sıkıntılar ile ilgili bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Basın metninde şunlara değinildi.

“Kapitalizmin krizi sürmektedir. Emperyalist sermayenin çıkar savaşları tüm hızıyla sürüyor... Ülkemizde fabrikalar kapatılıyor, işten atılmalar hız kesmeden devam ediyor. Haklar için; sendikal örgütlülüğü için mücadele eden emekçilere insanlık dışı uygulamalar yapılıyor...2010 yılında da kriz, işsizlik, açlık, yoksulluk ve zamlarla can yakmaya devam ediyor. Emekliler, barış ve demokrasi güçleri bu yaşananlara sessiz kalmayacaktır... Paramız varsa yaşayacağız yoksa öleceğiz. Devlet tarafından ücretsiz verilmesi gereken sağlık hizmeti artık insanlarımız için, lüks bir hizmet haline geldi...”

Basın metni okunurken ara ara “Emekliyiz Haklıyız kazanacağız”, “Susma Haykır Sendika Haktır”, “Hak Verilmez Alınır Zafer Sokakta Kazanılır” sloganları atıldı. Basın açıklamasından sonra 3 günlük imza kampanyası başlatıldı. Bizler de Mücadele Birliği olarak basın açıklamasına destek sunduk.

Mücadele Birliği / İzmir

İşçiler “Emeğin Dünyası” İçin Buluştu

Devrimci İşçi Komiteleri (DİK)'nin “Gelin hep birlikte okuyup, yazalım, okur yazar olalım, öğrenelim dünyayı, ve gelin gücümüzle emeğin dünyasını kuralım” diyerek yaptığı çağrı üzerine, çeşitli illerden ve çeşitli alanlardan işçiler 20 Kasım günü Ayışığı Sanat Merkezi'nde toplandı.

İşçilerin bir araya geliş amacı, tüm işçi sınıfını, şu alanda-bu alanda, işçi-işsiz, sigortalı-sigortasız, taşeron-kadrolu, solcu-sağcı demeden bir araya getirecek, sorunlarını anlatacak ve çözüm yollarını gösterecek kendi yayınlarını çıkarmaktır.

İstanbul, Antep ve İzmir'den işçilerin geldiği toplantı, UPS, Tekel, Park-Bahçe, İSKİ, İtfaiye başta olmak üzere çeşitli iş kollarından işçilerin buluşmasına sahne oldu. Devrimci İşçi Komiteleri de çağırıcı olarak yerini almıştı salonda.

Birer işçi olan ve 12 Eylül cuntası tarafından idam edilen 13 Mart Savaşçıları olarak anılan İbrahim Ethem Coşkun, Necati Vardar ve Seyit Konuk şahsında devrim mücadelesinde ölümsüzleşenler için saygı duruşu ile başladı toplantı. İlk önce DİK adına Yılmaz Ekşi söz aldı ve “Bayrağımıza Bütün İktidar Emeğin Olacak yazdık, çünkü bütün güzelliklerin temelinde emek var, emekçi var, biz varız” dedi ve ancak sınıfsız ve sömürsüz bir dünyada özgür olacağımızı söyledi; “Dünyayı değiştirecek ve dönüştürecek bir yayın organının temelini burada hep birlikte atacağız, her şeyin temelini attığımız gibi. Bu yayını bağımsız bir sınıf yayını olacak” dedi ve DİK'den kısaca söz etti.

Toplantıyı yönlendirecek olan bir divan seçilmekle işe başlandı. DİK adına Yılmaz Ekşi, İSKİ işçisi Ercan ve İzmir BB Park-Bahçe işçisi Mehmet divana aday oldular ve artık işçilerdeydi sıra. Ard arda kürsüye gelip düşüncelerini, ne yapılması gerektiğini eleştirilerini anlatmaya başladılar. Kürsüde konuşmaya alışkın değildi hiçbiri. O yüzden kimisi çekingen adımlarla geldi kürsüye, kimisi yerinden konuşmak istedi. Toplantıyı yönlendiren ve işçilere söz veren Nebahat da bir tekstil işçisiydi. Çekingen ama cesaretle başladı sunuma ve başarıyla tamamladı. İlk bölümde bir yayına ihtiyaç var mı ve içeriği, niteliği ne olmalı üzerine tartışılacaktı ve ikinci bölümden sonra ne yapılmalı ve görev dağılımı yapılacaktı.

İlk olarak, “böyle bir yayına ihtiyaç var mı” denildi ve bütün eller havaya kalktı; ardından işçiler nasıl bir yayın olmalı sorusuna cevap aramaya başladı. Sözü alan İzmirli bir deri işçisi idi. “Sendikasız, birbirimizden haberimiz yok, buna ihtiyacımız var. Ama bunaltmadan, kısa ve öz makaleler olmalı” diyordu, “dağıtım önemli, işçi sınıfını sen ben diye ayırmadan, tek yumruk olmak için buna ihtiyacımız var”. Tekstilden

matbaaya, temizliğe kadar her yerde çalışmış Güler ablamız geliyor kürsüye, “Ben bir işçiyim, ben bir anayım” diyor “8-9-10 saat patronlara çalışıyoruz. Buna bir saat daha kendimiz için eklessek, kadınları mutfaktan çıkarsak, çok arkadaşlarımız var; evlerinden çıkamıyorlar...” diye en önemli sorunlardan birine parmak basıyor. “Sosyalizm gelmeden bizim kurtuluşumuz yok, bizim kurtuluşumuz, çocuklarımızın kurtuluş sosyalizmde. Böyle bir yayını gerekiyor, kendimizden haberdar olmamız gerekiyor” diye bitiriyor.

Bir başka işçi Abidin, “Ağır sanayide, metal enjeksiyonda çalışıyorum” diyor. “Neden bir işçi gazetesi çıkarılmalı, benim sorunlarımı anlatan bir gazete olmalı, sade bizi değil, her alandan işçilerin sorunları var. o yüzden işçilerin sorunlarını ortaklaştırmalı, anlatmalı. Ben de ilk yazarlarınızdan olacağım”.

Moderatör alıyor sonra sözü, “Bugüne kadar hep bizim adımıza konuşuldu, biz kendimiz konuşmalıyız. ‘Yapılmalı’ değil, ‘Ben yapacağım’ demeliyiz. Kendi sorunumuzu kendimiz anlatmalıyız, çığlığımızı biz duyurabiliriz” diyor. Ve TEKEL eyleminin vazgeçilmez yüzlerinden biri olan İSKİ işçilerinden Ercan sözü alıyor, “Direnişler bizim okulumuz. Bir işçi yayını bizim fırtınalarımızdan başlamalı. Yazımda görev alacağım” diyor. DİK'den Gülnaz ise, “İşsizim” diye açıklıyor önce sonra yayının dağıtımının önemini vurguluyor, “kimilerimizin tanıdıkları vardır; burjuva medyada çalışan işçi arkadaşları, tanıdıkları olabilir; onlar aracılığıyla tutumlar yaptırabiliriz, küçük bir ilanla binlerce kişiye tanıtımımız olur” diyor.

Tekel işçilerinden Salih İnceağaç geliyor kürsüye. “İşçiler direnişe geçmeden ulaşılsa onlara, sınıf bilinci ilk başta verilse; ne sendikal yapılarda bize yapılan şeyleri yaşadık, ne direniş çadırlarında o sorunları yaşadık” diyor ve işçi gazetesinin ülkenin dört bir yanında çalışan tüm 4/C ile çalışan binlerce Tekel işçisi ve diğer işçilerin sorunlarına yer vermesi gerektiğini hatırlatıyor. Bir diğer tekstil işçisi ise, “hep birileri bizim adımıza konuştu, bizim adımıza

yayın çıkardı. Biz örgütsüz tek tekiz. Bu yayını bizi örgütlemenin, bir araya getirmenin bir aracı olmalı. ‘Dili yalın olsun’ denildi, olmasın. Bizi geliştiresin, bize öğretsin. Sadece sorunlarımızı yazmasın, çözüm de gösterebilirsin. Ben de yazar olacağım. Çünkü bizi en iyi biz anlatırız” diyor. İzmir Park-Bahçe'den bir diğer işçi söz alıyor, “bu gazetenin İzmir ağı düşünülüyor mu acaba, bir İzmir ağı aklımızdan geçiyor” diyor ve ardından herkesi gülümseten cümlelerini sıralıyor. “Ben DİK’li değilim, ilk defa katılıyorum. Ama bu iş olursa, bundan sonra DİK’liyim, DİK üyesi olarak giriyorum bu işe, gazetemizin en büyük çalışmasını da biz yapmak istiyoruz İzmir’de”.

İtfaiye işçisi Ömer alıyor kürsüyü, “Bir yayını konuşuluyor burada, işçiler için bir yayını. Ancak bu yayını bir siyasi görüşü değil, işçi sınıfını anlatmalı. Ve tabii bunu dışarıdan kimse yapamayacak, biz yapacağız. Tüm direnişteki işçilerin tecrübelerini anlatmalı ve diğer işçiler direnişe çıkmadan bunları öğrenmeli, tecrübelerden faydalanmalı” diyor. Bir plastik enjeksiyon işçisi ise, “biz hep patrona oynadık, kendimize gol attık. Şimdi kendimize oynayalım ve onlara gol atalım” diyor ve bitiriyor, “yayını direnişe çıkacak işçilere örnek götürmeli”.

DİK’li bir diğer işçi de “Hep demokrasi diyoruz. Burada herkes kalkıp rahatça düşüncesini söylüyor. Bu demokrasi işte. Biz kendi derdimizi kendimiz anlatmalıyız, başkası anlatmamalı. Dergi, şu anda bile birbirimize kaynaştırdı. Bu bizim tüm işçilere ulaşabilmemizin bir aracı” diyor. Bir diğer DİK’li işçi ise, www.dikinsesi.com internet sitesini örnek gösteriyor ve burada işçi hikayelerinin, işçi deneyimlerinin anlatıldığını hatırlatıyor. Bakırköy Belediyesi’nde çalışan bir taşeron işçi de, işyeri, örgütlenme ve direniş deneyimlerinin paylaşılması gerektiğini hatırlatıyor. DİK’ten Saime ise, biraz önce direnişlerin azaltılması gerektiğinin söylendiğini hatırlatıyor ve buna karşı olduğunu söylüyor. “direnişler azalmamalı, çoğalmalı, ta ki sınıfsız, sömürsüz dünyaya varana dek” diyor.

İzmir'den Umut alıyor sözü. "Devrimci ve komünistler olarak" her zaman yanlarında olacaklarını söyleyerek başlıyor. "Arkada olsak sürekli bakacaksınız arkanıza, 'kaçıyorlar mı' diye, önünüzde olsak 'adımıza konuşuyorsunuz' olacak. Biz yanınızda olacağız. Kendinizi temsil için kendinize güvenin, kimseye değil" diyor ve bağlıyor sözünü, "yayın hedef de göstermeli, çözüm de göstermelidir" diye. Paşabahçe'den bir taşeron işçi söz alıyor. Ve ardı ardına Sarıgazi'den Yurtiçi Kargo'nun gencecik işçileri alıyor sözü, gelecek vad ediyorlar, umut vad ediyorlar. Genç işçilerin ardından tüm işçiler art arda söz aldılar, sorunlarını ve önerilerini paylaştılar. Mücadele Birliği Dergisi de işçilerin bu yayını çıkarırken kendilerine verecekleri tüm görevleri üstleneceklerini söylerken, Ayışığı Sanat Merkezi de bir sanat sayfası olması gerektiğini, işçilere sanatla da ulaşmak gerektiğini belirterek bu konuda sorumluluk alacaklarını söylediler.

Verilen aradan sonra da bu sohbetler devam etti. Saatler ilerlerken, somut adımlar atmak gerek artık dediler ve öncelikle yayına isim önerileri yapıldı. DİK; "Emeğin Dünyası"ni önerirken, İzmir Park Bahçe işçileri "İşçilerin ve Emekçilerin Dünyası"ni ve "Türkiye İşçi ve Emekçilerinin Sesi" isimlerini önerdiler. Ve "İşçinin Sesi" ismi önerildi. "İşçi'nin Sesi"nin kullanılan bir isim olduğu söylenerek elendi. İçinde "Türkiye" kelimesinin geçmesine itiraz ise Karadenizli bir işçiden geldi. Bu ismin bu topraklarda yaşayan tüm işçileri kapsamayacağını, ayrımcılık yapılacağını hatırlatarak bir kez daha işçi sınıfının vatani olmadığını insanlara anımsattı. İşçilerin yine el kaldırarak yaptıkları oylama sonucu da yayının ismi "Emeğin Dünyası" olarak kabul edildi.

Bu yayının ırkçı, şoven, faşist olmadığı müddetçe tüm işçilere ait olduğunu ve bu çizgiye sahip olması gerektiğini bir kez daha anımsattılar işçiler ve yayın kurulu için adayları seçmeye başladılar. Başlangıç olarak aylık çıkması hedeflenen yayın için yayın kurulu bir araya gelip ayrıntıları konuşmaya karar aldılar. Saatler oldukça ilerlerken, işçiler önemli bir adım atmanın verdiği coşku içinde, şakalaşarak Sanat Merkezi'nden ayrıldılar.

Gün sona ermemişti. İşçilerin yeni programı, Tekel işçilerini çadırlarında ziyaret etmekte. "Tekel İşçisi Yalnız Değildir", "Yaşasın İşçilerin Mücadele birliği", "Kavga Bitmedi Daha Yeni Başlıyor" sloganları atan İzmir Park Bahçe işçileri, 4 Leventteki Tekel işçilerinin yanına ulaştılar. Bu defa ev sahipliği sırası Tekel işçilerinde idi. Sıcak çaylar ve bisküvilerle işçileri misafir eden Tekel işçileri, kısaca mücadele süreçlerini anlattılar ve karşılıklı deneyimlerini paylaştılar. En son ortaklaşa atılan "Yaşasın Sınıf Dayanışması" sloganlarının ardından çadırlardan ayrılan İzmirli işçiler, geri dönmek için araçlarına doğru yola çıktılar.

Kot Kuşlama Öldürüyor

Bugün Garajistanbul'da kot kuşlama işçileri için bir basın toplantısı düzenlendi. Basın toplantısına Kot Kuşlama İşçileri Dayanışma Komitesi adına Yeşim Yasin, kot kuşlama işçisi olan aynı zamanda komite üyesi Abdülhalim Demir ve İsveç'ten Fair Trade Center adına Christopher Riddselius katıldı.

Toplantıyı Wyger Wentholt yönetti ve Clean Clothes Campaign adına katılan Wyger Türkçe bilmediği için özür dileyerek başladı sözlerine. Ardından, CCC (Clean Clothes Campaign) kampanyasının içeriğini anlattı. Avrupa'da 15 ülkede aktif olan organizasyonun iletişim ağı olduklarını söyledi. Özellikle konfeksiyon işçilerinin daha iyi koşullarda çalışması için çalışma yürüttüklerini, konfeksiyon alanının küresel ölçekte bir sektör olduğunu ve 250'den fazla üretici ülkede çalışmalar yürüttüklerini söyleyerek, sözü Yeşim Yasin'e bıraktı.

Kot Kuşlama İşçileri Dayanışma Komitesi adına konuşan Yeşim Yasin, kot kuşlama işinin 90'larda ortaya çıktığını, modanın bize beyazlatılmış, aşındırılmış, yırtılmış Jeanler sunduğunu ve bunun da bir sektörü doğurduğunu belirtti. "Bu moda hem yerel hem küresel pazarlara hızla yayıldı. Emeğin ucuz olduğu yerlerde yapılan bu işlem büyük firmalara bir şey kaybettirmedi hatta fiyatlarını çok çok yükseltmelerini sağladı. Kot ürün üzerine kumu uygulamak için çok zahmete gerek yoktu. Deniz kumu kolay bulunduğu, ucuza elde edildiği için yaygın bir şekilde uygulandı. Ama uygulama işçi sağlığı gözetilmeden yapıldı. 2005 yılında meslek hastalıkları ile ilgili olarak slikozis tespit edildi. Slikozis'le tekstil arasındaki bağlantıyı Zeki Kılıçaslan belirledi. 2008 yılında komitemiz kuruldu. Hekimler, avukatlar, sendikacılar, aktivistler vardı. 2009 yılında baskıların etkisiyle bakanlık slikozu yasakladığını açıkladı. 2010 yılında ücretsiz tedavi hakkı verildi." diyerek süreci anlatan Yeşim Yasin sözlerini "Bütün bunların bedeli ne oldu? 8 bin ila 10 bin arasında çalışan olduğu sanılıyor. (Bunların hepsi bu hastalığa yakalanmış durumda olması gerekiyor) 46 kişi yaşamını yitirdi." diyerek sonlandırdı.

Kot Kuşlama İşçileri adına söz alan Abdülhalim Demir, "bizler herkes gibi yürüyemiyor, koşamıyor, çalışmıyoruz. Neden?" sorusunu yönelterek başladı konuşmasına. "Deniz kumu ile kot beyazlattık. Çalışma Bakanlığı denetim yapsaydı biz hasta olmayacaktık. Biz üç yıldır sigortalı olup olmadığına bakılmaksızın iş göremez geliri bağlanmasını istiyoruz. Torba yasa çıkaracaklarını söylediler. Kot işçilerinin sorununu çözüyoruz dediler. Oysa ki

yaptıkları 2022 yasa gereği özürllülere verilen maaşın bize de verilmesi şeklinde. 100 ve 300 tl arası bir maaş vererek bu sorunu çözdük diyorlar. Yoksul ibaresinin yerine slikozisin konulmasının bir anlamı yok. Kotta çalışan bir işçi slikozis raporu almışsa bu onun bu işte çalıştığının çok somut belgesidir. Çünkü kot kuşlamada hastalık üç ayda ortaya çıkıyor ve sonu kesin ölüm."

İsveç'ten katılan Christopher Riddselius, "özellikle İsveç pazarını incelemeye çalıştık. Düşük gelirli ülkelerde nasıl çalıştıklarını inceledik. Yaklaşık 1 ay önce İsveç'te bir rapor hazırladık. Bu raporu size sunuyoruz. Çalışmamızda İsveç'li 17 firmanın nasıl çalıştıklarına baktık. Bu firmaların teşkilatlarının başındaki kişilerin bu konu ile ilgili bilgileri son derece azdı. Kot kuşlamasının yasaklanması konusunda ağır davranıyorlardı. Markalarla aylarca uğraştık. Altı firma bu yasağı getireceğini söyledi. Raporun sunulmasından sonra iki firma daha yasakladığını açıkladı. Pek çok firmanın üretim alanı içinde Türkiye var. Çin, Bangladeş ve Hindistan da bulunuyor. Kot kuşlama işinin nasıl bir ortamda yapıldığını bilmiyorlar. Firmalar bu konuya öncelik vermeli. Koruyucu önlemler alınmalı. İşçi sağlığı ve güvenliği ile ilgili önlem alınmıyor. Bu koşullar daha çok taşeronlarda ortaya çıkıyor. Firmaların kot kuşlamayı yasaklayacaklarını açıklamalarını çok önemli buluyoruz. Diğer markalara da aynı şeyi öneriyoruz. İnsanlar ölmeden bir şeyler yapılması gerekiyor. Bu noktada sorumluluklarını üstlenmesi gerekiyor. Tazminat ödenmesi gerekiyor."

Basın toplantısı izleyenler arasından haklı olarak şöyle bir tepki yükseldi bu konuşmanın ardından. "Modayı oluşturanlar büyük firmalar o nedenle dili değiştirmek gerekir. Taşeronu suçlamak doğru değil. Asıl katil büyük firmalardır." Gerçekten de İsveç'te görüşülmüş olan tekstil devlerinin kot kuşlamasının nasıl yapıldığını bilmediklerini düşünmek en iyi tabirle büyük bir saflıktır. Onlar için önemli olan oranlarını artırmak olduğundan bunu nasıl elde edeceklerini çok iyi bilirler. Tarihleri bunun böyle olduğunu gösteriyor.

Tarih Komün

Türkiye, emperyalistlerin Ortadoğu'ya, özellikle de İran ve Suriye'ye yönelik savaş hazırlıklarının ve operasyonlarının merkez üssü olacak. "Füze Savunma Sistemi"nin Türkiye'ye kurulması planı gerçekte sadece İran ve Suriye'den fırlatılacak füzelerin imhasıyla sınırlı bir plan değil. Gerçeğin böyle olduğunu anlamak için Suriye ya da İran'ın olsun kimseye füze fırlatacak durumda olmadıklarını akla getirmek dahi yeter. Demek ki "Füze Savunma Sistemi" büyük bir planın giriş kapısıdır. Bu kapıdan, emperyalistlerin Ortadoğu halklarına yönelik operasyonlarının merkez üssüne gidilir. Bu merkez üssü Türkiye'dir. Bundan böyle bölgeye yönelik operasyonlar Türkiye'den yönetilecek, bu topraklardan uygulamaya sokulacak.

Emperyalist-kapitalist sistemin savaş örgütü olarak NATO, Portekiz'in başkenti Lizbon'da yaptığı son "zirve" toplantısında yeni "Konsept"ini kabul ve ilan etti. İddia edildiğine göre bu "Konsept" NATO'nun önümüzdeki on yılına yön verecek.

Elbette, NATO'nun önümüzdeki on yılı planladığı söylemi emperyalistlerin boş böbürlenmesinden başka bir şey değildir. EURO'nun örneğin önümüzdeki yıl ne olacağını, varlığını sürdürüp sürdürmeyeceğini, hangi emperyalist ya da bağımlı ülkede ne zaman bir ayaklanmanın patlak vereceğini kestiremeyenlerin on yıllık planlamadan söz etmeleri ne gülünç!

Gerçek şu: Emperyalistler, değil on-on beş yıllık planlar yapmak, önlerini dahi göremiyorlar. Bunun başlıca nedeni, içinde yuvarlanıp durdukları, gittikçe derinleşen ve karşılıklarına hangi sonuçları çıkaracağını bilemedikleri krizdir. İşte İrlanda'nın durumu, işte Yunanistan'ın durumu ve işte "Euro'nun geleceği tehlikede" diyen Almanya'nın korkuları. Bunlar son bir haftada tanık olduğumuz gelişmelerdir.

NATO Zirvesi, estirilen "zafer" havasının aksine, hiçbir ciddi sonucun alınmadığı bir fiyasko ile sonuçlanmıştır. Yine de bu durum emperyalistlerin askeri-savaş makinesi olarak NATO'nun dünya proletaryasını ve ezilen emekçi halkları tehdit eden bir güç olmaktan çıktığı anlamına gelmez. Aksine, emperyalist-kapitalist sistem bir dünya devrimi ile kendini tehdit altında gördükçe NATO'nun her türlü çılgınlığa başvuracağını öngörmek gerekir. Son NATO Zirvesini emperyalistlerin ve işbirlikçi bağımlı devletlerin bu niyetlerinin bir kez daha teyit edildiği bir toplantı olarak ele almak gerekir.

NATO'nun Cephe Ülkesi: Türkiye

Ortadoğu, ABD önderliğindeki emperyalist-kapitalist sistemin öteden beri

"tehdit" olarak algıladığı bir bölgedir. NATO'ya yani emperyalist-kapitalist sisteme öncelikli tehdit nereden geliyor tartışmasında Fransa'nın kompleksli, sarsak Cumhurbaşkanı Sarkozy, "Ortadoğu"yu işaret ederek bu gerçeği itiraf etti.

Neden Ortadoğu? Çünkü Ortadoğu, Filistin devrimiyle, Kürt Ulusunun özgürlük savaşıyla, emeçli halkların gerici iktidarlara karşı verdikleri mücadelelerle öteden beri dünya devriminin sönmeyen ocağıdır. Çünkü Ortadoğu, ezilen, sömürülen emekçi halkların emperyalizme, özellikle de ABD emperyalizmine ve onun işbirlikçilerine karşı öfke ve kini hiç eksiltmedikleri bir bölgedir.

Kimilerine göre başını ABD'nin çektiği emperyalistlerin Ortadoğu'ya ilgileri Ortadoğu'nun sahip olduğu enerji kaynakları nedeniyledir. Enerji kaynaklarının bu ilgide payı olmakla birlikte bu yanıt gerçeği tam yansıtmaktan bir hayli uzaktır. Emperyalistlerin Ortadoğu'ya yönelik ilgi ve saldırganlıklarının nedeni Ortadoğu halklarının taşıdığı devrimci potansiyeldir.

Emperyalist devletler, Ortadoğu'ya tam egemen olmadıkça ve bu çerçevede İran, Suriye gibi ülkelerde tam ilhakı gerçekleştirmedikçe emperyalist-kapitalist sistemin dünya ölçüsünde tam bir güvence altında sayılamayacağını bilincindedir. İran ve Suriye'ye karşı, bu ülkelerin burjuvazisinin emperyalizmle işbirliği kapılarını sonuna kadar açık bırakmasına karşın, saldırgan politikalarının nedeni budur. Emperyalist güçler artık "işbirliği" ile yetinemezler; onlara gerekli olan şey tam ilhaktır.

Bir süre önce Suriye Cumhurbaşkanı Beşar Esad'ın söylediği "Biz ne yaparsak yapalım ABD bize saldırmanın bir bahanesini bulacaktır" şeklindeki sözleri işte tam da bu gerçeği anlatıyor. İran ve Suriye'de tam ilhak her şeyden önce bugüne kadar tam ilhaka karşı direnmiş güçlerin tasfiyesini gerektirir. Bu güçlerin gerici burjuva iktidarlar olmaları onları emper-

Emperyalizme Akıyor

yalistlerin hedefi haline gelmekten kurtarmıyor. Bir iktidar gerici de olsa tam ilhak gerçekleşmedikçe emperyalist güçlerin hedefi olmaya devam eder. Saddam Hüseyin ve Irak yakın tarihimizin bu konudaki canlı örneği oldu.

Tam ilhak emperyalistler için neden vazgeçilmez bir hedeftir? Gerçekten sandığı gibi salt enerji kaynaklarına sahip olma isteğinden mi kaynaklanıyor? Eğer bu yanıt gerçeği tam olarak yansıtsaydı enerji kaynakları bakımından hiç de zengin sayılmayan Suriye'nin hedef haline getirilmesini nasıl açıklayabilirdik?

Gerçek şu ki, bu iki ülkenin tam ilhakı, Ortadoğu'nun zapt-u rapt altına alınması için gerekiyor. Irak'tan sonra İran ve Suriye'nin tam ilhakı emperyalistlerin başta Filistin devrimi, Türkiye ve Kürdistan'ın birleşik devrimi olmak üzere Ortadoğu emekçi halkları karşısında üstün bir stratejik konum elde etmeleri anlamına gelecek. Başta ABD olmak üzere emperyalistlerin peşinde koştukları stratejik amaç budur.

İşte bu nedenle Lizbon'da yapılan NATO toplantısının bir önemi varsa o da bu toplantıda İran ve Suriye'nin tam ilhakı için savaş hazırlıklarının kararlaştırılmış olmasından ileri geliyor. Bu hazırlıkların ilk adımı, "Füze Savunma Sistemi"ni Türkiye'ye kurma kararıdır. "Füze Savunma Sistemi"nin Türkiye'ye kurulması kararı ve daha önce "böyle bir talep gelirse kabul etmeyiz" diye açıklamalar yapan hükümetin gıkını çıkarmadan bu kararın altına imza atması derslerle dolu bir gelişme olmuştur.

Her şeyden önce şu gerçeğin altı bir kez daha çizilmiş oldu: Yaşamsal çıkarlar söz konusu olduğunda emperyalist devletler bağımlı devletlere, işbirlikçi hükümetlere kesin bir şekilde boyun eğdirirler. İkincisi, iktidara gelen her burjuva politik güç sadece iç politika nedeniyle değil ama emperyalistlerle ilişkileri nedeniyle de kendini tüketir. AKP iktidarının Ortadoğu Halklarını aldatmak için yaptığı bunca de-

magojinin foyası bir günde açığa çıktı, tüm çabaları bir kararla çöpe gitti.

Üçüncüsü ve en önemlisi, Türkiye, emperyalistlerin Ortadoğu'ya, özellikle de İran ve Suriye'ye yönelik savaş hazırlıklarının ve operasyonlarının merkez üssü olacak. "Füze Savunma Sistemi"nin Türkiye'ye kurulması planı gerçekte sadece İran ve Suriye'den fırlatılacak füzelerin imhasıyla sınırlı bir plan değil. Gerçeğin böyle olduğunu anlamak için Suriye ya da İran'ın olsun kimseye füze fırlatacak durumda olmadıklarını akla getirmek dahi yeter. Demek ki "Füze Savunma Sistemi" büyük bir planın giriş kapısıdır. Bu kapıdan, emperyalistlerin Ortadoğu halklarına yönelik operasyonlarının merkez üssüne gidilir. Bu merkez üs Türkiye'dir. Bundan böyle bölgeye yönelik operasyonlar Türkiye'den yönetilecek, bu topraklardan uygulamaya sokulacak.

Emperyalistler Savunma Konumundalar

Çağımız kapitalizmden komünizme geçiş çağıdır. Bu çağ içinde ileri atılımları ve geriye düşüşleri, çatışmaları, ayaklanmaları, devrimleri ve karşı devrimleri barındıran uzun bir çağdır. Bu çağda saldırı halinde olan proletaryadır, emekçi güçlerdir, ezilen halklardır. Burjuvazi, sermaye, kapitalizm ise savunma halindedir, kendisini yok etmek üzere ayağa kalkmış olan proleter güçlere karşı varlığını sürdürme çabasındadır.

Yukarda, Ortadoğu'ya ilişkin ortaya koyduğumuz tablo çağımızın bu karakterine tamamıyla uygunluk içindedir. Emperyalistlerin İran ve Suriye'yi bahane ederek Ortadoğu halklarına karşı bir savaş hazırlığında olmaları bu tespitimize ters düşmek şöyle dursun onu doğruluyor. Çünkü emperyalistlerin dünya nüfusunun ezici bir çoğunluğuyla savaş halinde olmaları ve yeni yeni savaşların hazırlığını yapmaları onların artık egemen olamadıklarının, halkları yönetemediklerinin, varlıklarını ancak savaşla sürdürebildiklerinin itirafı ve kanıtıdır.

Dahası, girdikleri savaşları ne kazanabiliyorlar ne de sürdürebiliyorlar. Irak ve Afganistan son iki örnektir. Emperyalistlerin bu durumu ne kişilerin ne de hükümetlerin başarısızlığıyla açıklanabilir. Bu durum ancak tarihsel ve diyalektik bir bakış açısıyla açıklanabilir. Tarihsel-toplumsal bir sistem olarak kapitalizm içerebileceği tüm üretici güçleri içererek artık onları daha fazla elinde tutamayacak, denetleyemeyecek bir noktaya gelip dayanmış bulunuyor; üretici güçler ise kapitalist kabukları her yerden çatlatıp kırarak kendilerine yol açmaya çalışıyorlar.

Emperyalist-kapitalist devletlerdeki çürüme, dağılma, çözülme, her tarafından dökülme halinin tek bilimsel açıklaması budur. Çünkü dağılma, çözülme, çürüme halinin tüm emperyalist-kapitalist ülkelerde görülmesi bu durumun kişi ya da hükümetlerin başarısızlığıyla açıklanamayacak ortak bir temele; sistemin tüm ülkelerini kesen ortak bir eksene sahip olduğunu gösterir.

Nedir bu ortak temel? Kısaca söylersek, kapitalist üretim biçiminin kendinden daha ileri ve daha üstün bir üretim biçimi tarafından aşılma aşamasına gelmiş olmasıdır. İnsanlığı komünizme taşıyacak devrimler dizisi her yerde, her ülkede, emperyalizmin kalbi olan Avrupa ve ABD'de bile olgunlaşıyor. Tarih komünizme akıyor. Emperyalizmin savaş makinesi NATO, işte bu tarihsel gelişmeyi önlemek için şimdi Ortadoğu'yu nükleer silahların da kullanılacağı bir savaş alanına çevirmenin hazırlığını yapıyor.

Fakat sonuçta istediğini elde etmek bir yana kendileri batarken işbirlikçilerini de batağa sürüklüyor, tüketiyor, güçten düşürüyor. "Füze Savunma Sistemi"nin Türkiye'de kurulması kararının altına imza atan AKP hükümetinin içine düştüğü durum budur.

Hiçbir güç tarihin akışını durdurmaz!

Buca Belediyesi Taşeron İşçisi Direnişe Başladı

1. GÜN:

Izmir Buca Belediyesi'ne bağlı taşeron şirkette çalışan Batıgül Tunç, sosyal güvenceli bir iş için taşeronlaşmaya karşı mücadele ettiğinden dolayı işten çıkarıldı.

4 Kasım 2010 Perşembe günü Buca Belediyesi temizlik-park-bahçe işçileri olarak taşeronlaşmaya ve sendikasız çalışmaya karşı ilk eylemlerini gerçekleştirdikten sonra işçi Batıgül ve bir işçi çalıştıkları alanlardan farklı bir yere sürüldüler. Ve son saldırı olarak 23 Kasım 2010 Salı günü saat 12.00 civarında telefonla aranarak işten çıkarıldığı söylendi işçi Batıgül'e. İşten çıkarılma gerekçesi olarak belediyenin söylediği şey "belediyeye taşeron şirketi karşı karşıya getirmek" olarak açıklandı. Buca Belediyesi temizlik ve park-bahçe işçileri de bu yapılan işten çıkarma saldırısına karşı 25 Kasım Perşembe günü Buca Belediyesi'nin önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdiler.

İşten çıkarılan işçi Batıgül Tunç'ta işe geri alınma kadar Buca Belediyesi önünde direniş eylemine başladı. Saat 12.00'ye doğru "Taşeron ve Sendikasız Çalışmaya Karşı Oluğum İçin İşten Atıldım İşimi Geri İstiyorum/Buca Belediyesi Taşeron İşçisi" pankartının açıldığı eyleme İzmir Sendikalar Birliği ve UPS işçileri de kendi pankartları ve "Taşeron Sistemi İstemiyoruz", "Birleşen İşçiler Asla Yenilmez", "Taşeron İşçisi Yalnız Değildir" sloganlarıyla basın açıklamasının yapılacağı yer olan Buca Belediyesi'nin önüne geldiler.

Basın metni okunmadan önce "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" sloganları atıldı. Ardından basın metni okundu. Okunan metin şöyleydi;

"Ben Buca Belediyesi'ne bağlı taşeron

şirkette çalışan yüzlerce işçiden sadece birisiyim. Bir işçi, bir emekçi kadın ve bir anneyim. Çocuklarımın geleceği için, sosyal güvenceli bir iş için taşeronlaşmaya karşı mücadele ettiğimden dolayı işten çıkarıldım. 4 Kasım 2010 Perşembe günü Buca Belediyesi temizlik park-bahçe işçileri olarak taşeronlaşmaya ve sendikasız çalışmaya karşı ilk eylemimizi gerçekleştirdikten sonra ben ve bir işçi arkadaşım çalıştığımız alanlardan farklı bir yere sürüldük. Ve son saldırı olarak iki gün önce yani 23 Kasım 2010 Salı günü saat 12.00 civarında telefonla aranarak işten çıkarıldığım bana söylenen şey 'belediyeye taşeron şirketi karşı karşıya getirmek' olarak açıklandı. Bu saldırı sadece bana yönelik değildir. Bu saldırı taşeronda çalışan tüm işçi sınıfına yönelik bir saldırıdır ve cevapsız kalmayacağı bilinmelidir. Emekten, işçiden yana olduğumu iddia eden sosyal demokrat belediye yetkilileri olan bu kişilere sesleniyorum; Ben bir işçiyim. Onurum, ekmeğim, çocuklarımın geleceği için daha kararlı bir şekilde mücadele yürütmeye devam edeceğim.

Bu tür saldırılara daha önce maruz kalan benim gibi işçi kardeşlerim var. Daha önce İzmir'de Büyükşehir Belediyesi Park-Bahçe işçileri, Karşıyaka Belediyesi Kent-A.Ş işçileri, UPS Kargo İşçileri Direnişi, hepimize işçi sınıfının ve sendikaların haksızlıklara, saldırılara, işten çıkarmalara karşı işçilerin-emekçilerin yürümesi gereken yolu gösteriyor. Direnişteki tüm işçi kardeşlerimin direnişlerini selamlıyorum. Yine Paşabahçe Devlet hastanesi önünde 118 günlük mücadele sonucu zaferi kazanan Türkan Albayrak'ın direnişi, DESA direnişçisi olarak tarihe geçen Emine Aslan mücadele edildiği zaman zaferin nasıl kazanılacağını bize gösteriyor. Kendilerine sosyal demokrat etiketi yapıştirip işçile-

rin en demokratik mücadelesine bile tahammül edemeyen bir yönetim benim işime son verdi. Biz işçiler olarak, işçilere yönelik yapılan bu saldırılara karşı sessiz kalmayacağız. Ben bu saldırıları yapanlara tekrar sesleniyorum; Biz işçileri yıldıramazsınız, beni işten atmakla suç işlediniz. Yeryüzündeki bütün güzellikleri yaratan işçiler emekçiler olarak bizler bu gidişe dur diyeceğiz. Bu, kölece çalışmak anlamına gelen taşeron sistemi olduğu sürece işten atılan ben ve halen taşeronda çalışmakta olan işçi arkadaşlarım mücadeleyi sonuna kadar sürdürmekte kararlıyız. Bizler taşeron işçileri olarak artık ekonomik-sosyal hakları olan, sendikalı, kadrolu iş güvencesi istiyoruz. Biz işçilerin bu haklı ve insani haykırışını duymazlıktan gelemesiniz. Kölelik sistemi olan taşerona karşı çıkmak bizim en doğal, en insani, en demokratik hakkımızdır. Aksine bizleri böylesi kölece çalışma ve yaşam koşullarına mahkum eden sizler suç işliyorsunuz. Çalışma koşullarının kötülüğü nedeniyle hayatını kaybeden taşeron işçisi Emrah Kılıç'ın acısını yüreğimizde hala sınımsız hissederek ve işten atılan yüzlerce işçinin sıkıntılarını duyarak, görerek bizler de aynı yolda yürümeye devam edeceğiz. Bizler çocuklarımıza ailelerimize onurlu, insanca, güvenceli bir yaşam vermek istiyoruz. Gündüzlerinde sömürülmediğimiz, gecelerinde aç yatmadığımız bir yaşam istiyoruz. Ve biz taşeron işçileri olarak birlikte başlattığımız bu onurlu ve haklı mücadelemizi, ben burada belediyenin önünde açtığım çadırda, çalışan işçi arkadaşlarım da işyerlerinde sonuna kadar güvenle, bağlılıkla birlikte mücadele ederek sürdürmekte kararlıyız. Son olarak buradan yetkililere sesleniyorum; taşerona ve sendikasız çalışmaya karşı olduğum için işten atıldım, işimi geri istiyorum...

Buca Belediyesi Temizlik ve Park-Bahçe İşçisi Batıgül TUNÇ".

Basın metninin okunmasından sonra İzmir Sendikalar Birliği belediye başkanıyla görüşmek üzere belediye binasına girdiler. Bu sırada işçiler ve desteğe gelenler yoğun yağın yağmura inat türküler söyleyerek halay çekmeye başladılar. Belediye başkanıyla görüşemeyen, Salı gününe randevu alan İzmir Sendikalar Birliği ve UPS kargo işçileri Batıgül'ün yanından sloganlarla ayrıldılar. Birçok demokratik kitle örgütünün, devrimci kurumun ve sendikanın destek verdiği eyleme bizler de Mücadele Birliği Platformu olarak desteğimizi verdik. Şu an işçi çadırı kurulurken Batıgül'ün heyecanı, coşkusu ve kararlılığı gözlerinden okunuyordu.

İlk Saldırı Püskürtülüyor

Saat 15.00'e doğru aşırı yağın yağmurdan korunmak için oturma eyleminin yapıldığı yere naylon açıldı. Ancak Buca Belediyesi güvenlik görevlileri bunun yasak olduğu gerekçesiyle belediye yönetiminin talimatıyla direniş yerine azgınca saldırdı. Saldırısı esnasında direnişçi işçi Batıgül'ün 5 yaşındaki kızı da saldırının ortasında kaldı. Direnişçi işçinin kardeşini gözaltına almaya kalkışan güvenlik görevlilerine hem Batıgül hem de onu desteğe gelenler tarafından tepki gösterildi. Tepkiyle karşılaşan güvenlik görevlileri kısa bir arbededen sonra elleri boş bir şekilde geri püskürtüldü. Kitle bu saldırıya karşılık olarak "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganlarını haykırdı.

Bu saldırıdan sonra tekrar sloganlarla ve halaylarla bekleyişe geçildi. Saat 17.00'de Genç-Sen sloganlar atarak direniş yerine desteğe geldi. Yağın yoğun yağmura, pervasızca saldırıya rağmen yine sloganlar, türküler ve halaylarla oturma eylemi devam etti.

Saat 18.00'e yaklaşırken İzmir Büyükşehir Belediyesi Park-Bahçe işçileri pankartları ve sloganlarıyla direniş yerine geldiler. Taşeronlaşmaya karşı kurulan Taşeronlaşmaya Karşı Dayanışma ve Yardımlaşma Derneği olarak gelen Park-Bahçe işçileri işçi Batıgül'ü selamlayarak kısa bir konuşma yaptılar. Konuşma bitiminde işçiler sloganlar atarak bundan sonra sürekli destek vereceklerini dile getirdiler. İşçiler çay eşliğinde sohbetlerine devam ettiler.

Akşam saatlerine doğru Buca halkından, taşeron işçilerine, gençlerden, sokaktan geçen insanlara kadar direniş yerine yoğun bir ilgi vardı. Ziyaretlerin ardı arkası kesilmedi. Yoğun, verimli, geliştirici tartışmaların-sohbetlerin yapıldığı direniş yerinde ara sıra atılan sloganlar ortalığı inletti. Buca taşeron işçileri mesai çıkışlarında işten atılan direnişçi arkadaşlarını yalnız bırakmadılar. Ayrıca İzmir Büyükşehir Belediyesi Park-Bahçe işçilerinin gecenin geç saatlerine kadar direniş yerinde oturması, destek olması çok anlamlıydı. Ayrıca

bir işçinin bağlamasıyla gelip türkülerini ve marşları haykırması herkeste ayrı bir coşku yarattı.

Saat gece 23.00 olduğunda desteğe gelenler ordan ayrılmıştı. Herkeste tatlı bir yorgunluk oluşmuştu. Ama direnişçi işçi Batıgül sabaha kadar direniş yerinde sabahlamak için hazırlıklarını yaptı. Bizler de Mücadele Birliği olarak direnişçi işçi arkadaşı yalnız bırakmamak ve mücadelesinde sonuna kadar yanında olacağımızı göstermek için kalabalık bir grup halinde yanında sabahlamak üzere hazırlıklarımızı yaptık ve işçi arkadaşın yanında bu onurlu direnişin ikinci gününü karşılamak üzere bekleyişe hoş sohbetler içinde girdik.

2. Gün

Buca Belediyesi'ne bağlı taşeron şirkette temizlik ve park-bahçelerde çalışan altı işçi daha 26 Kasım Cuma günü işten çıkarıldı. Buca Belediyesi'nin işçilere yönelik bu saldırılarına karşı işçiler de Belediyenin önünde 25 Kasım'da yapılan basın açıklamasının ardından, işten çıkarılan işçi Batıgül'ün kurmuş olan grev çadırında eyleme birlikte devam edeceklerini dile getirdiler. Buca Belediyesi'nde çalışan bazı yöneticilerin bu saldırılara karşı cevabı daha çok işçinin işine son verileceği yönündeydi.

Sabah ilk olarak saat 09.00'da direnişte bulunan Batıgül Tunç'a iş saatinin dışında desteğe gelen Buca Belediyesi temizlik ve park-bahçe taşeron işçisi İnan Sezer, sabah mesaide olan Cem Kıran ve Deniz Çakmak, Ziver Bulut, Cihan Çimenli, Haydar Kaydırak isimli işçiler işten çıkarıldı. Gerekçe, Batıgül Tunç'a söylenenin aynısıydı: "Belediye ile Şirketi karşı karşıya getirmek!"

İşçilerin konuya dair görüşlerini aldık:

"Bizim amacımız sosyal hakkımız olan sendikal haklarımızı istemektir, asıl amacımız sendikal haklarımızı almaktır. Fakat sendikal haklar yerine işten atmayı tercih ettiler. Ben kendi adıma söylüyorum CHP'nin mensubu ve delegesi olmama rağmen, belediye yetkililerinin sendika hakkı üzerine konuşmaları bizi tatmin etmedi. Ve inandırıcı olmadığından dolayı bir basın açıklaması düzenledik. Ve bu basın açıklaması sonucunda Batıgül arkadaşımızı işten attılar. Batıgül arkadaşımızın işten atılmasından dolayı bizler de hep beraber işe geri alınması için bir basın açıklaması daha düzenledik. Onun ertesi günü ben de dahil olmak üzere 6 arkadaşımız daha işten atıldı. Biz direnişe geçtik emnim ki onlar geri adım atacaktı, bizler kazanacağız, biz buna inanıyoruz zaten bu inanç olmasaydı biz bu eyleme girişmezdik. Ya onlar geri adım atacak ya onlar geri adım atacak. Teşekkürler..."

"Buca Belediyesi işçi düşmanlığına, işçi kıymına devam ediyor. Biz sendika istediğimiz için Buca Belediyesi işçi kıyımları yapmaya

başladı. Salı günü itibariyle bir işçi ablamız işten atıldı, bugün itibariyle de altı arkadaşımız daha buna eklendi. Ve şu an sayımız yedi, bu sayının çok daha fazla artacağını yetkililer söylüyor. Hatta destek için bizim grev çadırına gelen işçileri tehdit ediyorlar, biz bunlarla ilgili suç duyurusunda bulunacağız. Bugün grev çadırına gelen bir işçi arkadaşımız meclis üyesi Veli Balyemez tarafından tehdit edildi. Buradan ne kadar çok işçi atımları olursa bizim de direnişimiz o kadar çok artacak. Yetkililere şunu söylüyoruz, işçileri işten atarak bizleri korkutamazlar. Bizler direnişimizi büyüteceğiz ve de Buca'da bir şekilde bu taşeron sorununa son vereceğiz."

"Ben bir CHP'li olarak partimden utanıyorum yani. Çıkarılacağımı hiç düşünmüyordum ve başkanın bize vermiş olduğu bir söz vardı taşeron işçilerini belediye çatısı altında çalıştıracam diye. Yani amacımız sendikalaşmak, bir kadrolu işçi gibi olmak, sosyal haklarımızı elde etmeye çalışmak, ama bunlar maalesef gerçekleşmedi. İşimize son verildi, gerekçe de taşeron şirketiyle belediyeyi karşı karşıya getirmek. Bundan sonra tabii ki biz işimize geri dönmeyi düşünüyoruz, bu eylemi sonuna kadar da götürceğimizi düşünüyorum. Mücadelemden vazgeçmeyeceğim."

"Buca Belediyesi taşeron işçisiyim ben. Dün bir emekçi arkadaşımızla başlayan direnişimiz de bugün sayı yediye çıkmıştır. Bu direnişimiz devam edecek. Direnişimizin son bulacağını zannedenler yanılıyorlar, her geçen gün daha da çoğalacağız. Ayrıca işten atılan işçilerin sayısının yedi olarak kalacağını da inanmıyoruz. Her sene yaptıkları gibi 80-100 tane emekçinin ekmeğiyle oynadıkları gibi bizimkiyle de oynayacaklar. Yalnız bunu üçerli beşerli kişiyle yapıyorlar halkın yığıntı olarak görmesini istemiyorlar. Tabii ki biz halka güveniyoruz, özellikle bütün emekçileri buraya davet ediyoruz. Çünkü bugün benim ekmeğimle oynayanlar yarın onların da ekmeğiyle oynayacaklar bir şekilde. Bu düzeni bir şekilde yıkmak istiyoruz ve yıkacağız da... Ayrıca meclis üyesi Veli Balyemez buraya desteğe gelen işçileri tehdit ederek onların buraya gelmesini engellemek istiyor. (Biliyorlar ki, Buca'da taşeron sistemini yıkabilirsek yolsuzluk yapan meclis üyeleri de cezaevine girmekten kurtulacak)."

"Ben iki yıla yakındır burada çalışıyorum, direnişimiz dün itibariyle burada başlamış oldu. Batıgül arkadaşımızı çıkarmışlardı, bugün altı arkadaşımızı daha çıkardılar ben de dahil olmak üzere. Ve bunların arkasının geleceğini söylüyor Ercan Tati. 170 kişiye yakın işçi daha çıkarılacakmış. Ama ne düşündüklerini, ne yapmak istediklerini anlamıyoruz, biz onları buraya iş yapınlar diye getirdik ama onların iş yapmak gibi bir niyetleri yok. Bir de ceplerini doldurup gitmeyi düşünüyorlar. Bizim iş sorunumuzla hiç ilgilenmediler, bizi iki ay bedava çalıştırdılar, i-

Park-Bahçe

ki senedir aynı maaşı alıyoruz, mesai parası almıyoruz... Bunları yapmadığı halde biz bir şey istediğimiz için bizi işten atıyor. Atsın, biz de burada elimizden geldiği kadar kendimizi savunacağız, elimizden geldiği kadar da dışlarımızı göstereceğiz yani. Bunun burada kalacağını zannetmesin.”

“Biz ilk örgütlülüğü kurarken namus, şeref sözü verdik, bizim namus şeref sözümüz başkalarının namus şeref sözüne benzemez. Bizim sözümüz ancak mezarda biter, önce bunu söyleyeyim. İkincisi bu direniş sonuna kadar, istediğimizi elde edene kadar, sadece biz kendi adımıza da yapmıyoruz bunu şu an taşeronda çalışan 360 işçi adına da yapıyoruz. İnanıyoruz ki onların arasında korkan arkadaşlarımız var, onlar da bu korkuyu yenecektir. Ve eninde sonunda buraya gelecekler. Ya korkularını yenip ya da bunlar tarafından işten çıkarılıp o şekilde yanımıza gelecekler bundan eminiz. Bu mücadeleye destek veren bütün insanlara teşekkür ediyoruz. Eylemin gidişatı biraz da artık buraya gelen kararlı insanların duruşuyla belli olacak. Sonuçta bu bir direniş kısa süreli olmayacak tabii ki. Bunun süresi hiç önemli değil, bir sene olur iki sene olur mezarda mı biter toprakta mı biter fark etmez. Biz sonuna kadar, hakkımızı alıncaya kadar bu süreci devam ettireceğiz.”

Gün içinde işçiler sık sık sloganlar ve halaylarla Buca halkının dikkatini çekerken saat 15.00’e doğru Tekel işçileri sloganlarla direnişçi işçilerin yanına geldi. Tekel işçileri taşeron işçilerinin mücadelesini selamlarken işçiler de onları sıcak sohbetleri ve çaylarıyla karşıladı. Tekel işçileri adına bir işçiyle kısa bir sohbet yaptık;

“Bizim işten çıkarılışımız farklıydı, arkadaşlarımızın farklı, Türkan Albayrak’ın farklı yani arkadaşlarımız burada 12 Eylül’den sonra getirilen esnek çalışma, taşeronlaştırma sisteminin mağdurları bunlar yani. Biz bugüne kadar hep alanlarda da söyledik esnek çalışmaya hayır dedik, taşeronlaştırmaya hayır dedik, bu bunun getirdiği bir sonuçtur yani. Şimdi üç kişiler yarın yirmi kişi olacaklar, çünkü taşeronlaştırmanın bir güvencesi yok. Kaldı ki iş yasasının da bu memlekette bir güvencesi yok zaten şimdi mecliste bir komisyon var ve bu komisyon daha da bir esnek çalışmanın yollarını arıyor, kira-

lık işçinin yollarını arıyor. Arkadaşlarımızı sonuna kadar destekliyoruz, buradayız ve burada olacağız.”

Saat 17.00’de devrimci gençlik “Asla Yalnız Yürümeyeceksin” sloganıyla direnişçi işçileri desteğe geldi.

Gün boyu desteğe gelenlerle beraber türküler, halaylar ve sloganlarla belediyenin önü coşkulu bir havaya büründü. Buca halkının da dikkatini çeken eylem büyük bir coşku, kararlılık ve inançla devam ediyor. Belediyenin iş çıkış saatlerinde işçilerin öfkesi, sloganları ve alkışlı protestoları daha bir bilendi. Oturma eylemi desteğe gelenlerle, yapılan sohbetlerle, halaylarla ve sloganlarla birlikte devam ediyor.

3. Gün

Mücadeleyle geçecek yeni bir güne uyanıyor sabah... Sabahın erken saatlerinden itibaren işçileri taşıyan işçi servislerinden işçilerin meraklı yüzleri çarpıyor sabahın serinliğine. Taşeron işçileri el sallıyor, yürek dolusu bir gülümseme yayıyorlar etraflarına. Binlerce insanın meraklı bakışları altında taşeron işçileri yine yoğun geçecek bir güne hazırlanıyorlar. Duyarlı insanların geçerken arabalarından çaldıkları korna sesleri, çöp işinde çalışan işçilerin sıcak bir günaydını, etraftaki esnafın sabahın erken saatlerinde işçilere poğaça ve sıcak çay ikramı, işçilerde yeni bir umut filizlendiriyor ve güne daha dinç başlamalarını sağlıyor. Bugün, 27 Kasım günü Buca direnişçi taşeron işçileri olarak ilk defa bir işçi eylemini selamlamaya gidecek taşeron işçileri. Sabah saat 09.00 civarında biz Mücadele Birliği okurlarıyla beraber iki taşeron işçisi bizimle birlikte yola koyuluyorlar.

Buca Taşeron İşçileri UPS Kargo İşçilerinin Yanında

Saat 10.30’a doğru Bornova 2. Sanayi Sitesinin girişinden itibaren “UPS işçileri Yalnız Değildir”, “UPS İşçisi Direnişin Simgesi”, “Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği” sloganlarıyla başlayan yürüyüşün sonunda UPS kargo işçilerinin “Taşeron İşçisi Yalnız Değildir” sloganıyla karşılanıyor Buca taşeron işçileri. Selamlaşmaların ardından sıcak sohbetlere geçiliyor. Ardından Aktarma Merkezi ana kapısına doğru sloganlarla yürüyüş başlıyor. 216 günlük eylem deneyimiyle UPS kargo işçileri taşeron işçilerini kucaklıyor sınımsız sloganla-

rıyla.

Aktarma Merkezi ana kapısı önünde söz hakkı veriliyor taşeron işçilerine. İşçi şunları söylüyor direnişçi arkadaşlarına; “UPS kargo işçilerini Buca taşeron işçileri adına selamlıyorum. 216 günlük direnişinin 432 gün olsa bile biz de yanında olacağımızı Buca Belediyesi taşeron işçileri olarak buradan duyuruyoruz. Tam destek, direne direne kazanacağız, başka yolu yok. Bizler de Buca Belediyesi taşeron işçileri olarak yasal hakkımız olan sendika hakkımızı istedik diye bizi, ilk başta Batıgül arkadaşımızı, ondan bir gün sonra yapılan basın açıklamasından sonra altı arkadaşımız işten atıldı. Ve gerekçe olarak çok komik bir şey söylediler, belediyeye taşeron şirketi karşı karşıya getirmek. Biz de Batıgül arkadaşımızın oturma eylemine katıldık. Tüm buradaki Tümtis üyelerini, UPS işçilerini ve daha birçok arkadaşımızı bizi desteğe Buca Belediyesi’nin önüne bekliyoruz. Direne direne kazanacağız başka yolu yok. Hepinize teşekkür ediyorum”. Eylemin ardından vedalaşıp kendi eylem yerlerine doğru hareket geçti taşeron işçileri.

Devrimci Öğrenci Birliği Taşeron İşçilerine Destek Ziyaretinde Bulundu

İşçilerin yanına vardıklarında Devrimci Öğrenci Birliği adına bir arkadaş kısa bir konuşma yaptı. Konuşmasında şunlara değindi; “Bizler Denizlerin yoldaşları Devrimci Öğrenci Birliği olarak burada direnişte olan işçi arkadaşlarımızı öncelikle selamlıyoruz. İnanıyoruz ki biz öğrencilerin özgürlüğü işçilerle birlikte mücadele etmekten, işçilerle öğrencilerin mücadele birliğini kurmaktan geçer. İşte bu yüzden bugün taşeron işçileri yalnız değildir, yaşasın işçilerin-öğrencilerin mücadele birliği şiarıyla buraya geldik hepinizi selamlıyoruz. Biz dün Park-Bahçe’de, Kent AŞ’de, Tekel’de, Tariş’te oradaydık, gene burada olmaya devam edeceğiz. UPS’de de vardık, gene orada olacağız, direnişiniz direnişimizdir, yaşasın işçilerin-öğrencilerin-gençlerin mücadele birliği, taşeron işçileri yalnız değildir

Gün boyu işçilere destek amacıyla şu an taşeronda çalışan işçiler, aileleri, çocukları, direnişçi işçilerin aileleri ve şu an direnişte olan UPS işçilerinden bir işçi işçileri yalnız bırakmadı. Kimi evinde pişirdiği yemeği aldı geldi, kimi elinde çay ve şekerle geldi ama hepsinde en dikkat çekici şey yüzlerindeki tebessüm ve samimiyetti.

Ayrıca gün içinde Buca Belediyesi’nde çalışan zabıta işçileri taciz ettiler. İşçilerin buna karşı cevapları “Baskılar Bizi Yıldıramaz” sloganı oldu. Bu tür saldırılar karşısında işçilerde daha bir öfke, kararlılık ve inanç geliyor. İşçiler sloganlarla, türkülerle ve halaylarla eylem yerindeki direnişlerini sürdürüyorlar.

Mücadele Birliği / İzmir

Akdeniz Çivi İşçileri CHP İl Binasını Bastı

17 Ekim'de Akdeniz Çivi ve Tel Fabrikası'nda çalışan işçiler, Birleşik Metal İş'e üye oldular. 27 Ekim'de ise, fabrikanın sahibi ve aynı zamanda Yenişehir Belediyesi'nin CHP meclis üyesi olan Serhat Servet Döveci, sendikaya üye olan 14 işçiye "Kendi isteğimle işten ayrılıyorum" yazısı imzalatmak istedi, istifa yazısını imzalamayan işçilerin işlerine ise son verdi. Bunun üzerine işçiler, bina önünde eyleme başlarken, CHP Mersin İl Başkanı ve CHP Mersin milletvekilleri ile de görüşüp üyeleri olan patronlarının sendikal haklara saygı göstermesini talep ettiler.

25 Kasım gününe kadar herhangi bir sonuç alamayan işçiler, sabah saat 09.00 civarında CHP Mersin İl binasını bastı. 57 işçi, kapıları kilitleyerek pencerelere dövizler asarak slogan atmaya başladılar. "Susma Haykır Sendika Haktır", "Direne Direne Kazanacağız", "Yola çıktık dönüşü yok", "İşçiler burada patronlar nerede", Yaşasın işçi sendikası day-

nışması" sloganları atan işçiler, Kılıçdaroğlu'nun fotoğraflarını ve "Sendika haklarını kullanım ile anlayışını programımıza aldınız. Patron belediye meclis üyesi, olunca değişiyor mu", "Anayasal hakkımız olan sendikali olma hakkımız kullandık. Üyeniz olan patron bizi işten attı" yazan dövizler astılar.

Bu baskın üzerine polis yoğun güvenlik önlemleri aldı ve çevik kuvvetle yığınak yaptı. CHP Mersin İl Binası önünde, sokağa giriş ve çıkış yolları yaya ve araç trafiğine kapatıldı. İşçilerin aileleri de CHP İl Binası önünde bekleyişte. İşçilerle polisler arasında zaman zaman gerginlik olurken, işçiler camlara çıkarak kendilerini aşağı atmakla tehdit ediyor. İşçiler, işten atılan 154 işçinin işe geri alınmasını talep ediyor.

İşçiler eylemlerini sürdürürken Birleşik Metal İş Anadolu Şubesi de yaptığı yazılı açıklamada, "27 Ekim gününden itibaren Akdeniz Çivi'den atılan üyelerimiz fabrika önünde sür-

dürdükleri direnişi bu günden itibaren CHP İl başkanlığında oturarak sürdürmeye başlamışlardır" dedi. Birleşik Metal-İş Anadolu Şube Başkanı Seyfettin Güleğün ayrıca, "Bu ve benzeri eylemler var kafamızda. Nerede ve ne zaman karşularına çıkacağımızı bilemezler. Ya 'sendikal hak ve özgürlükler' şiarından vazgeçip emek dostu olmadıklarını söyleyecekler ya da işçilerin yeniden işlerinin başına dönmesini sağlayacaklar. Bu sorun CHP'nin sorunudur ve çözmek zorundadır. Bundan sonra CHP'nin çeşitli bölgelerdeki il binalarında, CHP'nin Büyük Kurultayı'nda olmayacağımızı söyleyemem" diyor.

Yaklaşık 18 saat boyunca CHP binasını işgal eden işçiler, sabaha karşı saat 03.00 civarında polisin saldırısıyla gözaltına alındılar. Gözaltına alınan işçiler, 26 Kasım günü akşamüzeri serbest bırakıldılar.

Taşeron Elini Ekmeğimizden Çek!

İzmir Büyükşehir Belediyesi Park Bahçelerde çalışan 1300 işçi için 23 Kasım 2010 günü İzmir Büyükşehir Belediyesi tarafından bir ihale gerçekleştirildi. İhale İzmir Büyükşehir Belediyesi binasında yapıldı.

Taşeron firmasında çalışan Park Bahçe işçileri kitlesel bir şekilde belediyenin önünde ihale sonuçlarını beklediler. Belediyenin önünde bekleyen işçiler sık sık "Taşeron Sistemi İstemiyoruz", "Taşeron Elini Ekmeğimizden Çek", "Yaşasın Onurlu Mücadelemiz", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz" sloganları attılar.

Belediyenin önünde bekleyen işçileri gören Almanya Sendikalar Birliği temsilcileri işçilerin yanına gelerek kısa bir konuşma yaptılar. Almanya Sendikalar Birliğinden bir kişi şunları söyledi; "Bizler de Almanya'da taşerona karşı mücadele ediyoruz. Taşeron sistemi işçilerin verdiği emeği aşağıya çekmek için kullanılan bir sistemdir. Taşeron sistemi insanlığın kölece bir şekilde kullanan bir sistemdir. Taşeron sistemi için mücadele ediyor olmanız bizleri sevindiriyor. Dünyanın her yerinde yükselen bir mücadele süreci içindeyiz. Bizler

sizin mücadelenizi destekliyor ve zafere kadar başarılar diliyoruz". İşçiler "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "Yaşasın Enternasyonal Dayanışma" sloganları atarak konuşmacıları selamladılar.

İşçiler gün boyu belediyenin önünde ihalenin sonuçlarını gergin ve sabırsızca beklediler. Saat 15.40 civarında belediye tarafından ihalenin 6 gün sonra sonuçlanacağı açıklandı. İşçiler ise öfkeli ve kızgın bir şekilde belediyenin önünden ayrıldılar.

Mücadele Birliği / İzmir

Tekel İşçilerinden Çağrı

Tek Gıda İş Sendikası önünde çadırlarını kurarak “2.Tekel Direnişi”ne başlayan Tekel işçileri, tüm şehirlerdeki tek el işçilerine şu çağrıyı yapıyorlar:

Tekel İşçisi Arkadaşlar;

İş İştenden Geçmeden Harekete Geçelim!

78 gün süren Ankara direnişimizin ardından başlattığımız 2. Tekel Direnişimiz sürüyor.

Ne istiyoruz? Bizim paramızla lüks içinde yaşayan sendikacılarımızın verdiği sözleri tutmasını ve haklarımızı aramasını istiyoruz!

Ne istiyoruz? Herkesin bildiği gibi tam bir kölelik düzeni olan 4C ile değil, özlük haklarımızla çalışmak istiyoruz!

Yani kazanılmış haklarımızla çalışarak evimize eklemek götürmek istiyoruz!

Bizim taleplerimiz, hepimizin talepleridir. Sizlere, yani tek el işçilerine bu taleplerin anlamını anlatmak sanınız gereksizdir.

TEKEL İşçisi Kurbanlık Koyun Gibi Bekleyecek mi?

Şu an çalışan ve çalışmayan tüm tek el işçisi arkadaşlara sesleniyoruz. Tekel işçisi olarak neler başardığımızı, neler yaşadığımızı en iyi sizler biliyorsunuz.

Ve gelecekte sizi nelerin beklediğini de iyi biliyorsunuz! Açlık, işsizlik tehdidi, gelecek kaygısı ve güvencesizlik.

Bizi bekleyen iyi hiçbir şey yok. Çünkü; kaderimizde 4/C yazılı.

Çalışan arkadaşlar; Ocak ayından itibaren bir kısmımızı 4/C'li çalışmak bir kısmımızı ise işsizlik bekliyor.

Peki ne yapacağız?

Biz direnen tek el işçileri olarak biliyoruz ki; Kazanmak, beklemekten değil direnmekten geçiyor.

Bu yüzden sizi iş istenden geçmeden, harekete geçmeye, direnmeye çağırıyoruz.

Ve diyoruz ki; Gelin birlikte ne yapacağımıza karar verelim. Birlikte kaderimizi belirleyelim. Haklarımızı kazanalım!

SENDİKA NE YAPIYOR?

Bütün Tekel işçileri biliyor ki; Sendika, Ankara direnişimizi bitiren açıklanan eylem takvimini iptal etti.

Daha sonra; 14 Haziran 2010 günü illerden temsilciler olarak yaptığımız görüşmede, Genel Sekreter Mecit Amaç, “gidip tatilimizi yapmamızı, Ağustos’un sonunda gelmemizi, en geç Eylül’ün ortasına kadar KESK’le birlikte dört koldan Anakara’ya büyük bir yürüyüş yapılacağını” söylüyordu.

Daha önce; “4/C hukuksuzluktur, 4/C angaryadır, 4/C köleliktir.”

diye konuşan “Bizi köleliğe, bizi 4/C’li olmaya, bizi kölelik düzeninde çalıştırmaya güçleri yetmeyecek.” diyen Tek Gıda-İş Genel Başkanı Mustafa TÜRKEL, BİZLERE 4/C’Yİ İMZALATTI.

Diğer taraftan; son yaptığı açıklamalarda; “9700 Tekel işçisi 4/C kapsamında geçici olarak kamuda istihdam edilecek. Ancak işçiler memur statüsünde değil ve özlük haklarını alamadı. Sözleşmeli oldukları için 11 aylık çalışmadan sonra sözleşmeler yenilenmeyebilir.” diyor. (4 Kasım 2010 – Radikal)

Bizler Bu Gerçek Nedeniyle Sendikamızdan Mücadeleye Devam Etmesini İstiyoruz. Bir Ayı Aşkıncıdır Çadırlarımızda Bu Soruna Son Vermek İçin Direniyoruz!

Türkel ise; kendisinin açıkladığı bu gerçek karşısında hem eylemsizliği seçiyor hem de üyesinin karşısına polis barikatı çıkarıyor. Bu manzarayı protesto için çadır kuran bizleri de karalamaktan çekinmiyor, provokatör ilan ediyorlar.

YARIN ÇOK GEÇ OLABİLİR...

Evinde Bekleyen Tekel İşçisi Arkadaşlar, 4/C ÇÖZÜM DEĞİL!

Tekel’de Çalışan Arkadaşlar, Beklemek Çözüm Değil, Şimdiden Mücadeleye Girişelim!

4/C’de çalışanların ne durumda olduklarını hepimiz biliyoruz.

4/C BİZ İŞÇİLER İÇİN ÖLÜM DEMEKTİR. Bunun karşısında tek çıkar yol birleşmek ve mücadele etmektir.

Tekel direnişi gösteriyor ki; KAZANMAK BEKLEMekten DEĞİL DİRENMEKTEN GEÇİYOR! Türkan Albayrak’ın direnişi de bunu kanıtlıyor.

Bizler direnmeye devam ediyoruz. Belli bir kamuoyu yaratmayı başardık. Kitle örgütlerinden, aydın sanatçılara bir çok kesimi yeniden harekete geçirebildik. Daha fazlasını yapabilmemiz için gücümüzün büyümesi gerekiyor.

“Bir elin nesi var iki elin sesi var” der halkımız ellerimizi çoğaltmalıyız ki sesimiz gür çıksın ve önümüze çıkan, çıkartılan her şeye rağmen kazanalım. Yarın çok geç olabilir.

Bu yüzden bir kez daha çağrıda bulunuyoruz:

**GELİN BİRLİKTE DİRENİŞİ BÜYÜTELİM!
DİRENE DİRENE KAZANACAĞIZ!
KAZANACAĞIZ ÇÜNKÜ HAKLIYIZ!
DİRENEN TEKEL İŞÇİLERİ**

Çadırkent'ten...

42. Gün

Tekel işçileri 14 Kasım günü 5. Taksim yürüyüşlerini gerçekleştirdiler. Tek Gıda İş Sendikası önündeki eylemlerinin 42. gününü tamamlayan işçilerin, düzenli olarak her Pazar günü saat 18.30'da yaptıkları meşaleli yürüyüşe 400 kadar kişi katıldı ve aydınlar da işçilerin yanında olduklarını gösterdi. Tekel işçileri, 4/C, güvencesiz çalışma, taşeron çalıştırma saldırılarına karşı yaptıkları eylemde, Tek Gıda'yı ve diğer sendika konfederasyonlarını, odaları, siyasi örgütleri birleşik mücadeleye çağırdılar.

Eyleme sanatçılardan Pınar Sağ, Mehmet Ekici, Hasan Sağlam, Faruk Ateş, Elvan Sam ve Sahne Sanatçıları Dayanışma Derneği katılarak destek oldular. Yürüyüş coşkulu geçerken, "4/C'ye köle olmayacağız", "Biz haklıyız, biz kazanacağız" sloganları atıldı. Yürüyüşe HSGGP, Mücadele Birliği Platformu ve birçok kitle örgütü destek verdi.

Yürüyüş kortejini Rumeli Han'ın önünde Grup Emeğe Ezgi karşıladı. "Tekel İşçileri Yalnız Değildir" pankartı ve marşlarla işçilere sürpriz yapan Grup Emeğe Ezgi "Çav Bella" ve "Söz Veriyoruz" marşlarını söylerken yürüyüş korteji durdu ve marşlara eşlik etti. Coşkulu geçen mini konser "Tekel İşçisi Yalnız Değildir" sloganları atılarak bitirildi ve Emeğe Ezgi de yürüyüş kortejine katıldı.

Taksim Tramvay Durağı'na gelindiğinde, önceki hafta çadırlarda yapılan "İşçi Aydın Buluşması"nda söz verilen, Tekel İşçileri imzalı "4/C'ye Köle Olmayacağız" yazan önlüğü her gün bir sanatçı giyerek 1 hafta boyunca sürdürdükleri dayanışmada, sanatçılardan Bilgesu Erenus, "Bu önlüğü bütün sanatçıların sahiplenerek giymesi için çağırıyorum" dedi. Daha sonra sonra sanatçılar kısa kısa düşüncelerini aktardıktan sonra, Betasan direnişçisi Zeynel Kızılaslan direnişinden bahsetti "BETESAN kaybederse tüm işçiler kaydeder, TEKEL kaybeder. TEKEL kaybederse BETESAN kaybeder!" dedi.

Diyarbakır Tekel işçilerinden Şehmus Uğur, basın açıklamasını okudu, açıklamada "2. Tekel direnişimiz 42. gününde. İlk günkü kararlılığımızla 4/C'nin iptal edilmesi ve özlük haklarımızla iş talebimiz için mücadeleyi sürdürüyoruz. DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'ye geçen hafta yaptığımız çağırımızı tekrarlamak istiyoruz: Sermayenin ve AKP hükümetinin dayattığı güvencesizliğe, taşeronlaşmaya, esnek çalışmaya karşı mücadele programı oluşturalım ve mücadeleyi birlikte büyütelim. Bu süreçte DİSK, KESK, TMMOB ve TTB dahil sendikalardan, meslek örgütlerinden birleşik mücadele yönünde somut bir cevap alamadık. Vaat değil somut mücadele programı görmek istiyoruz" diyerek sendikaları tekrar mücadeleye çağırıldı.

Açıklamadan sonra eylem sona erdi ve işçiler çadırlarına döndü.

47. Gün

19 Kasım günü sabah erken kalktık. Nöbetçiler dinlenmek için yatmaya geçtiler. İlk işimiz semaverde çayımızı demlemek oldu. Arkadaşlarla beraber kahvaltımızı hazırladık. Kahvaltımızı yaparken bugün yapacağımız bayramlaşma etkinliği için gelecek aydın sanatçıları, ziyaretçileri karşılamak için hazırlandık. Üzerimizde yine güzel bir heyecan vardı. Bu arada mahalleden gelen ziyaretçilerimiz oluyordu. Sohbet ediyor, çayımızı birlikte yudumluyorduk.

Öğleden sonra etkinliğe davet ettiğimiz ziyaretçilerimiz yavaş yavaş gelmeye başladı. Saat 16.00'da başlayacak olan etkinlik için, sanatçı Bilgesu Erenus'un işçilere sürprizi vardı. Bir oyun hazırlamış ve oyunu işçilerin oynamasını istemişti. Etkinlik başlamadan işçilere roller verildi. Kısa kısa provalar yapıldı. Etkinlik saati geldiğinde gelen ziyaretçi ve sanatçılara "hoş geldiniz" denildikten sonra, Direnişe destek vermek için birer gün boyunca "İşimizi istiyoruz 4/C'ye hayır" yazılı önlük giyen sanatçılar, önlüğü işçilere teslim ettiler ve bu önlükleri giydikleri süreçte yaşadıklarını ve anılarını anlattılar. Ardından Bilgesu Erenus kısa gitar

TEKEL Çadırkent

dinletisi verirken, Mehmet Esatoğlu ve Hale Üstün de şiir dramatisasyonu ile kısa oyun oynadılar.

Sonra işçiler Bilgesu Erenus'un oyun metnini doğaçlama olarak oynadılar. Mehmet Esatoğlu da işçilerin oyununda rol aldı. Oynadıkları oyunla herkesi güldürüp neşelendiren işçiler, kendilerinin de bunu yapabileceklerini görmüş oldular. Sanatçıların yanı sıra farklı şehirlerden gelen işçiler de vardı Tekelcilerin çadırında. Antep'ten gelen bir kadın işçi, hem Antep Ayışığı Sanat Merkezi'nin selamlarını getirdi, hem de Çemen işçilerinin direnişlerinde Tekel işçilerini nasıl kendilerine örnek aldıklarını anlattı. "Çemen işçileri sendikamızın ne dediğine değil, Tekel işçilerinin ne yaptığına bakıyorlardı" dedi.

Daha sonra Mehmet Ekici bağlamasıyla Türkçe Kürtçe seslendirdiği parçalarla herkesi halaya kaldırdı. Müzik dinletisinden sonra etkinliğe gelen konuklar; Hale Üstün, Nazmi Algan, Nazım Alpman, Aşık Sinem Bacı, Grup Yorum, Faik Başaran, Begim Yavuz, Türkan Albayrak, Kenan Yersiz gibi kişilerin yanında, Emekli-Sen, Kamu Emekçileri Cephesi, Devrimci İşçi Hareketi, Halk Cephesi, İdil Kültür Merkezi, Tiyatro Simurg, Mücadele Birliği, Ayışığı Sanat Merkezi, İşçinin Yolu, Sol Defter, Hukuk Bürosu Çalışanları Dayanışma Ağı, İşçi Demokrasisi, İFSAD, EHP, Proleterce Devrimci Duruş, Sınıf Mücadelesi uğurlandı. Geceye akşam yemeğimizi yedikten sonra üzerimizde tatlı bir yorgunluk kalmıştı.

48. Gün

Dünün yorgunluğundan biraz geç saate kalkıldı. Nöbetçi arkadaşlarımız yine hep bütün gece ayaktaydı. Kahvaltımızı saat 11.00 gibi yaptıktan sonra, günün programı hazır. Ayışığı Sanat Merkezi'nde yapılacak İşçi Buluşması vardı ve akşam da devrimci bir işçi olan Allattin Karadağ'ın polis tarafından öldürülmesi İstiklal Caddesi'nde protesto edilecekti. Saat 14.00'e doğru çıkmak için hazırlanırken, Milliyet gazetesinden gazeteciler geldi. Röportaj yapıldı, işçiler neden mücadele ettiklerini, ayrıntılarıyla anlatılar, fotoğraflar çekildi. Saat 15.00'te başlayacak olan toplantıya da geç kalmış olduk. Bildirilerimizi alıp, hemen itfaiye direnişçilerinden Ömer arkadaşımızın arabasıyla yola koyulduk. İşçilerin toplantısına girdik, mücadelemizi orada toplanan çok çeşitli kollarda çalışan işçi kardeşlerimize anlattık.

Bizden çıkaracakları gazete hakkında öneri istedik. Önerilerimizi sunduk. Biraz daha orada oturduktan sonra, yürüyüş için Taksim Tramvay durağına gittik. Allattin Karadağ'la ilgili yürüyüş başlamak üzereydi. Yürüyüş Galatasaray Lisesine kadar sürdü, öldürülen bir işçi kardeşimizin yanında olduk. Galatasaray Lisesi önüne geldiğimizde arkadaşlarımızdan biri şekeri aşırı bir şekilde düştü ve rahatsızlandı. Açıklamaya kalamadan ayrılmak zorunda kaldık.

Arkadaşımız kendine geldiğinde, hemen çadıra geçtik. Ziyaretçilerimiz gelecekti. Ziyaretçilerimiz Devrimci İşçi Komiteleri idi, toplantılarını bitirip yanımıza geldiler. Aralarında daha önce direnen Park Bahçe işçileri de vardı. Sıcak ve coşkulu sohbetlerden sonra vedalaşarak ayrıldık.

dılar. Gece geç saatlere kadar sohbetlerimizden sonra uyumaya geçtik, yarın yürüyüşümüz var.

49. Gün

Sabah erkenden kalkan arkadaşlarımız semaverli hazırlanmış biraz da temizlik yapmışlardı. Sakin bir gün gibiydi, herhalde bayram tatilinin son günü olduğu için, kahvaltımızı yaptıktan sonra, dinlemek için giden arkadaşlarımız çadırlara geldiler. Mahalle sakinlerinden ziyaretçiler gelip gidiyordu.

Öğle saatlerinde akşam okunacak basın metni, arkadaşlarımız arasında sesli okunarak tartışılıp onaylandı. Saat 16.00'ya doğru erkenden Taksim'e çıkan arkadaşlarımız oldu. Biz de 18.00'de altıncısını yapacağımız yürüyüşümüz için döviz, bayrak, şapka, pankartlarımızı alarak Taksim'in yolunu tuttuk.

Eylem coşkulu geçti. "4/C'ye, Taşeronlaşmaya ve Güvencesiz Çalışmaya Karşı Birleşelim, Tekel İşçileri", "Gün Gelecek Devran Dönecek AKP Halka Hesap Verecek, Tekel İşçileri" pankartları açan Tekel işçileri, kendilerine destek olan İstanbul işçi, emekçileri ve devrimcileriyle beraber Taksim Meydanı'na sloganlarla yürüdü.

Kitle, "Kavgaya Bitmedi Daha Yeni Başlıyor", "Her Yer Tekel Her Yer Direniş", "4/C'ye Köle Olmayacağız" sloganlarıyla taleplerini dile getirdi. Yürüyüş korteji Rumeli Han önünden geçerken Ayışığı Sanat Merkezi'nden Emeğe Ezgi yorumuyla Fabrika Kızı parçası duyuldu, Sanat Merkezi, eylemdeki işçileri selamlıyordu. Kortejdeki işçiler bu selamlamaya alkışlarla karşılık verdiler.

Tekel işçileri adına açıklama yapan Manisa Tekel işçisi Arzu Güneş "Birleşik mücadele için sendikalara, meslek örgütlerine; siyasi parti ve kurumlara 49. çağrı! Mücadeleyi bizimle birlikte omuzlamak için daha kaç gün çadırlarda kalmamızı istiyor ve bekliyorlar? Güç dengeleri aynı olmasa da saflar netleşiyor: Bir, AKP hükümeti ve sermayenin işçi ve emekçilere dayattığı çalışma düzenine karşı olduğunu söyleyen sendikalar, konfederasyonlar; İki, konunun önemine, ciddiyetine dair açıklama yapan köşe yazarları, aydınlar, üniversite hocaları; Üç; 4/C'ye, taşeronlaşmaya, güvencesiz çalışmaya, sefalet ücretine karşı mücadele etmeliyiz diyen ve 49 gündür harekete geçmeyen siyasi parti ve örgütler... mücadelemizi direniş çadırlarından tüm Türkiye'ye yaymak üzere, birleşik mücadeleyi örgütlemek için biz üzerimize düşeni yapmaya hazırız. Sizleri mücadeleyi geliştirerek yürütmek üzere sorumluluk almaya, yan yana, omuz omuza olmaya çağırıyoruz" dedi. Tekel işçileri tekrar emek örgütlerini mücadele etmesi için çağrıda bulundu.

Eyleme Mücadele Birliği Platformu, Devrimci İşçi Komiteleri, Devrimci İşçi Hareketi, Kızılbayrak, Devrimci Sendikal Birlik, Herkese Sağlıklı Güvenli Gelecek Platformu destek verdi.

Çok canlı geçen 6. yürüyüşümüzde yine bizi yanız bırakmayan sanatçı Bilgesu Erenus, Tuzla'da direnişte olan Zeynel Kızılaslan ve Türkan Albayrak vardı. Eylemimizde yine konfederasyonlara, odalara, siyasi partilere "4/C,4/B, taşeronlaşmaya karşı birleşik mücadele hattının ölü-

lup mücadeleye girmeleri için taleplerimizi” yineledik. Yürüyüş açıklamadan sonra sona erdi. Bazı arkadaşlarımızı dinlemek ve ihtiyaçlarını gidermek için destekçilerimizin evlerine gittiler. Bir arkadaşımız da Ankara’ya gitmek zorundaydı. Bizler ise çadırlarımıza geçip, yemeğimizi yedikten sonra uyumaya geçtik.

50. Gün

Sabah erken kalktık, bir şeyler atıştırıp, Türkan Albayrak’ın Üsküdar’da görülecek mahkemesi için yola koyulduk. Üsküdar İş Mahkemesi’ne geldiğimizde geç kalmıştık. Biz de Türkan Albayrak’la birlikte çay içmek için bir cafede oturduk, sohbet ettik. Çaylarımızı içtikten sonra, vedalaşıp çadırlara geçtik. Yürüyüşten sonra ihtiyaçları ve dinlemek için evlere giden arkadaşlarımız gelmişti. Akşam, yapılacak olan İl Koordinasyon Kurulu toplantısına gitmek için konuştuk. İKK İstanbul’da bulunan odaların tüm şubelerinin toplantısıydı. Çadırda Tek Gıda İş Sendikasının postalarını götüren postacı bayan arkadaşımıza çay ikram ettik. 4/C, 4/B üzerine sohbet ettik. Şu an kısmen özelleşen PTT’nin memurlarının bundan nasıl etkilediğini anlattı. Mayıs’a kadar binlerce memuru 4/C ve 4/B’li yapacaklarını ve PTT’nin bazı bölümlerinin Mayıs ayına kadar özelleştirilmesinden bahsetti. Biz de Tekel’de yaşadığımız deneyimlerimizi anlattık.

Mahalleden ve siyasi çevrelerden destekçilerimiz geldiler. Sıcak sohbetler etikten sonra onları uğurladık. Akşam saat 18.00 gibi, İKK’nın toplantısına yetişmek için Beşiktaş’a gittik. İKK’nın toplantısına davetsiz girsek de, bize zaman ayırdılar. İstanbul Odalarının hemen hemen hepsi oradaydı. Tekel işçileri olarak 4/C’nin sadece bizlerin sorunu olmadığını, bütün emekten yana olan kurumlarında sorunu olduğunu ve bunun için mücadele edilmesi gerektiğini söyleyerek verilen mücadeleye destek olmaları istendi.

Oradan ayrıldıktan sonra bazı arkadaşlarımız Taksim’e geçtiler. Bilgesu Erenus’un davetlileriydiler. Arkadaşlarımızı gidecekleri yerlere bıraktık. Biz de çadırlara geçtik. Hemen yemek hazırlamaya giriştik. Çok acıkmıştık, o sırada Şişli’den ziyaretçilerimiz geldi, battaniye getirmişlerdi. Sıcak bir muhabbetten sonra yemeğe kalmadan gittiler. Gelen arkadaşlarımızla yemeğimizi yedikten sonra yavaş yavaş uyumaya geçtik.

52. Gün

24 Kasım Çarşamba günü sabah saatlerinde TEKEL işçileri, direnişlerinin 52. gününde TekGıda-İş Sendikası’na gelen Mustafa Türkel’i protesto ettiler.

Bunun üzerine Sendika başkanı Mustafa Türkel Tek Gıda-İş binasına girip burada TEKEL işçilerine hakaret etti, ardından da binada bulunan bir kaç sendikacıyı, kapıdaki güvenlikçileri ve polisi TEKEL işçilerine saldırttı. Coplarla yapılan saldırıda polis havaya 3 el ateş ederek işçileri tehdit etti.

Saldırıda TEKEL işçisi Metin Arslan ve destek için gelen Ercan Ballıoğlu yaralanarak hastaneye kaldırıldılar. Hastanedeki muayeneleri sonucunda Metin Arslan’ın aldığı darbeler nedeniyle göz lensinin kaydığı öğrenildi.

Hastanede tedavileri sürerken Tek Gıda-İş Sendikası’ndan haklarında şikayet bulunduğu gerekçesiyle işçiler karakola götürüldüler. Olayın öğrenilmesinin ardından kitle örgütlerinden desteğe gelenler Tekel işçileriyle saat 14.00’de Tekel direniş çadırı önünde bir basın açıklaması yaptılar.

Basın açıklamasında Tekel işçisi Arzu Güneş “Yaşanan bu olay işçilerin yanında olması gereken sendikanın tam tersine işçilere saldıran ve hatta ağır hakaretler eden bir yapıya sahip olduğunu gösteriyor. Biz tek el işçileri olarak 4/C kölesi olmayacağız. Bu direnişi sonuna kadar sürdüreceğiz. Baskılar bizi yıldırılmaz” dedi.

Ardından işçilere destek için gelen Bilgesu Erenus ve Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu’ndan Hüseyin Demir söz alarak işçiler ve emekçiler üzerindeki baskılara değinerek Tekel işçilerine desteklerini belirten konuşmalar yaptılar.

Basın açıklamasından sonra halen Levent karakolunda gözaltında bulunan Tekel işçisi Metin Arslan ve İSKİ işçisi Ercan Ballıoğlu’nu almak üzere yürüyüşe geçildi.

Basın açıklaması ve karakola yapılan yürüyüş sırasında “Her Yer Tekel Her Yer Direniş, Direne Direne Kazanacağız”, “Tekel İşçisi Yalnız Değildir”, “Kavga Bitmedi Daha Yeni Başlıyor”, “Hak Verilmez Alınır Zafer Sokakta Kazanılır”, “Biz Haklıyız Biz Kazanacağız”, “Baskılar Bizleri Yıldırılmaz”, “İşçiye Uzanan Eller Kırılсын”, “4-C’ye Köle Olmayacağız”, “Yaşasın Tekel Direnişimiz”, “Yaşasın Sınıf Dayanışması” sloganları gür bir şekilde atıldı.

Tekel işçileri ve destek için basın açıklaması ve yürüyüşe katılanlar ellerinde Metin Arslan’ın darbeler sonucu aldığı yaraları gösteren resimlerini taşıdılar. Yürüyüş sırasında arabalardan ve çevreden görenler alkışlar ve sloganlarla Tekel işçilerine destek verdiler.

Gözaltında bulunan işçilere güvenlik güçlerinin kitlenin karakola gelmemesi yönünde telefon etmelerini söyledikleri ve işçilerin bunu kabul etmedikleri öğrenildi.

Karakol yakınındaki parka gelindiğinde sivil polisler, işçilere yolu kapattıklarını ve park içinde durmaları gerektiğini söylediler. Bunun üzerine Tekel işçileri “Bizler buraya parkta oturmaya gelmedik, karakoldaki arkadaşlarımızı almaya geldik ve bir protesto gösterisi yapıyoruz” diyerek karakola yürümeye devam ettiler.

Karakol önüne gelen kitleyi çevik kuvvet beklemekteydi. Sloganlar, ıslık ve alkışlarla işçilerin serbest bırakılması istendi. Güvenlik yetkilileri kitlenin park içinde beklemesini ve işçilerle birkaç arkadaşın görüşmek üzere içeri girebileceği yönünde bir konuşma yaparken kitle buna sloganlarla tepki göstererek iki işçinin serbest bırakılmasına kadar orada bekleme kararı aldıklarını belirtti. Bunun üzerine yetkililer “arkadaşlarımız şu an ifadelerini veriyorlar, işlemlerinin bitmesini bekliyoruz” dediler. Az sonra Metin Arslan’ın dışarı çıkması üzerine alkışlar ve ıslıklarla karşılandı. Gözünden aldığı darbeler nedeniyle bir gözü sargılı olan Metin Arslan saldırıyı anlatarak bu tür baskıların kendilerini yıldırılmayacağını ve mücadeleyi sürdüreceklerini söyledi. Birkaç dakika sonra da Ercan Ballıoğlu ifadesini verdikten sonra işçilerin arasına katıldı.

TEKEL Çadırkent

Karakol yanındaki parkta toplanan işçiler bir süre daha durumu protesto eden sloganlar attılar. Direniş çadırına dönülmek üzereyken işçilere destek için gelen bir avukat arkadaşla işçilerin mağduriyeti konusunda suç duyurusunda bulunulması için yapılması gereken işlemlerle ilgili kısa bir görüşme yapılırken CNN Türk kanalının olayı öğrenmesi üzerine işçilerle canlı yayın bağlantısı yapmak istedikleri bilgisi geldi. Bunun üzerine Tekel işçileri ve desteğe gelen kitle yaralı işçinin resimleri ve sloganlarla işçilere destek vermek için yayının gerçekleştirilmesini belediler.

Canlı yayın sırasında Metin Arslan, Arzu Güneş ve Ercan Balhoğlu kısaca yaşadıkları saldırıyı anlattılar ve Tekel işçilerini taleplerini dile getirdikten sonra sendika yönetiminin kendileri mücadelede yalnız bırakmakla kalmayıp, onlara saldırıda bulunmalarını protesto ettiklerini belirterek tüm Tekel işçilerini ve kamuoyunu 4-C'ye karşı mücadeleyi sürdürmeye ve destek olmaya çağırıldılar.

İşçilerin açıklamalarının ardından yaralı işçinin resimleri taşınarak ve sloganlar atılarak hep birlikte direniş çadırına dönüldü. Tekel işçilerine destek için gelenler bir süre işçilerle sohbet ettikten sonra direniş çadırından ayrıldılar.

55. gün

Tek Gıda-İş Sendikası önünde direnişlerinin 55. gününde olan TEKEL işçileri, çadırlardan sendika önüne yürüyüş gerçekleştirerek burada sendika yönetimini yumurta atarak protesto etti.

Eylemde, "Mustafa Türkel demişti ki; 'Tek kişi kalsa da 4-C'ye direnmeyen şerefsizdir, namerttir!' Sözünüzü tutun! İşte buradayız direniyoruz" yazılı pankart taşıdı. Eylemde "Tekel İşçisi Yalnız Değildir", "Her yer TEKEL her yer direniş", "Yaşasın sınıf dayanışması", "AKP, 4-C'yi Al Başına Çal", "Tek Gıda-İş, 4-C'yi Al Başına Çal", "İşçiye Uzanan Eller Kırılсын", "Hak Verilmez Alınır, Zafer Sokakta Kazanılır", "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "Kavga Bitmedi Daha Yeni Başlıyor" sloganları atıldı.

TEKEL işçilerinin eylemine, Deri-İş Sendikası eski genel başkanı Munzur Pekküleç, Bergama'da altın madenlerinin kapatılması için mücadele veren köylülerin sözcüsü Oktay Konyar, direnişte olan Sapphire işçileri, Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu, Hava-İş Gökkuşluğu Hareketi, Mücadele Birliği Platformu, Haklar ve Özgürlükler Cephesi, Ressam Sevinç Aktan ve Direnişin Ritimleri perküsyon grubu destek verdi.

Direniş çadırından yoğun güvenlik önlemlerinin alındığı sendika önüne gelen kitle, Direnişin Ritimleri'nin eşliğinde sloganlar attılar. Tekel işçileri adına basın açıklamasını Arzu Güneş okudu. Açıklamada Tekel işçilerine yapılan saldırı hatırlatılarak "Ganster Mustafa Türkel ve çetesi, polisin gözü önünde işçi kanı dökmeye kalktı: İşçiye kalkan eller kırılacak, saldırganlardan hesap sorulacaktır" denildi.

Ardından Oktay Konyar söz alarak kısaca 87'den bugüne süren işçi sınıfının mücadelesine değinerek Tekel işçilerinin direnişinin önemini vurguladı ve "Tekel işçileri düşerse bütün işçi sınıfı düşecektir. Ve gelecek olan günler karanlık günler olacaktır. Tekel işçilerinin eylemini yürekten destekliyoruz" dedi.

Munzur Pekküleç ise sendikal yapıların sınıf örgütü olmak yerine sisteme entegre olduklarına değinerek, sosyalizm tüm dünyada egemen olmadıkça, kapitalizm yerle bir olmadıkça bu sendikal yapıların da gerçek anlamda sınıf örgütleri olamayacağını söyledi.

Ressam Sevim Aktan ise "İktidar her yerdedir ama direniş de her yerdedir" dedi.

Açıklamanın ardından TEKEL işçileri ellerindeki yumurtaları sendika binası önüne atarak sendika yönetimini protesto etti. Eylem sonunda Tekel işçilerinin her Pazar akşamları yaptıkları meşaleli yürüyüşe destek çağırısında bulunuldu. Sloganlar eşliğinde tekrar direniş çadırına dönüldü ve işçilerle sohbet edildi.

Tekel İşçilerini Yalnız Bırakmayacağız

Tekel işçileri 2. direnişlerinde her hafta Pazar akşamları yaptıkları meşaleli yürüyüşlerinde 8. haftada yine büyük bir katılımı Galatasaray Lisesi önünden Taksim Meydanı'na yürüdüler. Sendikacıların Tekel işçilerine saldırısının ardından birçok yerden destek için gelen ziyaretçiler aydın ve sanatçılar da desteklerini belirtmek için yürüyüşe katıldılar.

Taksim Meydanı'nda yapılan basın açıklamasını Trabzon'dan gelen Tekel işçisi Salim Yılmaz okudu. Tekel işçilerinin mücadele sürecine değinilen açıklamada sendikanın saldırılarının mücadelelerini sürdürmelerine engel olamayacağı belirtildi. Tekel işçilerine destek için Bilgesu Erenus, Türkan Albayrak, Ruhan Mavruk, Temel Demirer, ve Grup Emeğe Ezgi geldiler.

Bilgesu Erenus, Tekel işçilerinin mücadelesini yükseltmek ve onlara destek olunması gerektiğini belirterek, işçi aydın buluşması için çaba gösterdiklerini ve aydınların da işçilerle birlikte mücadeleyi yükseltmeleri gerektiğini söyledi ve Bertolt Brecht'in bir şiirini okudu.

Ruhan Mavruk ise sendika ağalarına, kapitalizme karşı işçiler emekçiler aydınlar birlikte mücadele etmeliyiz. Bizler birlik olursan egemenler bizim yükselişimize engel olamazlar dedi. Aydınların, sanatçıların işçilerin yanında mücadelenin içinde olması gerektiğini belirterek bir şiirini okuyarak sözlerini tamamladı.

Temel Demirer ise geçmiş süreçteki işçi mücadelesi geleneğine değindi ve tarihte yaşanan isyanlar bir gelenek oluşturdu, bu gelenek bugün Tekel işçileri tarafından yaşatılmaktadır. Günün birinde elbet biz kazanacağız, biz haklıyız biz kazanacağız dedi.

Türkan Albayrak ise konuşmasına benim örneklerim Tekel işçileri ve onlar mücadele ettiği sürece yanlarında olacağım demiştim. İşte arkadaşlar yanımdayım. Sizlere yapılan saldırıyı duyduğumda açıkça söyleyeyim ki şaşırmadım. Ama dikkatimi çekti bugün daha kalabalığız. Destek olmak için saldırının olması gerekmiyor. Tekel işçilerini yalnız bırakmayacağız, dedi.

Daha sonra saldırıya maruz kalan Cevizli Tekel işçisi Metin Aslan, saldırıya da değinen kısa bir konuşma yaptı. Kitle ıslık slogan ve alkışlarla onu selamlayarak desteklerini bildirdi. Daha sonra Ayışığı Sanat Merkezi'nde çalışmalarını sürdüren Emeğe Ezgi Tekel işçilerinin mücadelesini selamlayan bir konuşma yaparak ezgileriyle desteklerini bildirdi. Tekel işçilerinin sürmekte olan davası ve katılacakları eylemlerin duyurusu yapıldıktan sonra basın açıklaması sona erdi.

On Yıl Sonra “Hayata Dönüş” Davası

19 Aralık 2000’de eş zamanlı olarak 20 cezaevine yapılan “hayata dönüş” operasyonunda Bayrampaşa Cezaevi’nde katledilen 12 kişiyle ilgili davanın Bakırköy 13. Ağır Ceza Mahkemesi’ndeki ilk duruşması 23 Kasım Salı günü görülmeye başlandı.

Operasyonla ilgili Adalet Bakanlığı tarafından soruşturmaya izin verilmesi 3 yıl, operasyona katılan isimlerin jandarma tarafından savcılığa bildirilmesi ise 6 yıl sürdü. 10 yıl sonra Bayrampaşa Cezaevi’nde 12 kişinin ölümüyle ilgili 39 er hakkında “Görev sınırlarını aşarak aşırı güç ve silah kullanmak suretiyle ölümüne neden olmak”tan dava açıldı. Hiçbir üst rütbeli askerin yer almadığı davada erler, 12’şer kez müebbet, 29 tutukluyu öldürmeye teşebbüsten 29 kez 9 yıldan 15 yıla kadar hapis cezası istemiyle yargılanacaklar.

Bakırköy 13. Ağır Ceza Mahkemesi’nde görülen davada 42 mağdur ve 55 müşteki yer aldı. Duruşmada sanıkların büyük bir bölümü hazır bulundu. Müşteki ve mağdurların katıldığı duruşmaya ÇHD’li 50’ye yakın avukat müdahil olarak katılırken gözlemci olarak Fransız avukatlar da katıldı.

Duruşma sanık olarak gelen askerlerin ifadelerinin alınması için gece saatlerine kadar sürdü.

24 Kasım Çarşamba günü de duruşmaya devam edildi. Müdahil avukatlar sanıkların ifadelerinde çok belirgin çelişkiler bulunduğuna dikkat çektiler. Sanık avukatları sanıkların er olduklarını ve “hayata dönüş” operasyonu öncesi ve sırasında nerede buldukları, nasıl bir eğitim aldıkları, nasıl bir görevle görevlendirildikleri ve cezaevindeki görevleri sırasında karşılaştıkları durumlar hakkında ısrarla defalarca soru sorulduğunu söyleyerek itiraz ettiler. Bunun üzerine müdahil avukatlar daha önce

verilmiş ifadelere atıflarda bulunarak, sanıkların daha önce farklı yerlerde alınmış olan ifadelerinde birbirin aynı cümleler bulunduğuna da dikkat çektiler ve avukatlar, görülmesi on yıl gecikmiş olan bir davanın aydınlatılabilmesi için birçok çelişki içeren ifadeler bulunması nedeniyle tekrar tekrar sormak zorunluluğu doğduğunu, şu anda görülmekte olan duruşmada bile çelişkilerle karşılaşmakta olduklarını bu nedenle sorularına net olarak yanıtlar alabilmenin bir gerekliliği olduğunu ifade ettiler.

Sanıkların ifadelerinin alınmasının tamamlanmasından sonra mahkeme heyeti, dönemin Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk, İçişleri Bakanı Sadettin Tantan, İstanbul Cumhuriyet Başsavcısı Ferzan Çitici ile eski Kara Kuvvetleri Komuta emekli Orgeneral Aytaç Yalman’ın da aralarında bulunduğu bazı kişiler hakkında ne gibi işlem yapıldığının Eyüp Cumhuriyet Başsavcılığından, ayrıca, İstanbul Cumhuriyet Başsavcısı Ferzan Çitici, emekli Binbaşı Zeki Bingöl, Fikret Ünal, Cezaevi 1. ve 2. müdürleri, Ankara Jandarma Özel Asayiş Komutanlığı, Bayrampaşa Cezaevi Jandarma Koruma Tabur Komutanlığı, Halkalı Jandarma Tabur Komutanlığı ve Avrupa Yakası Mürettep Bölük Komutanlığı personeli hakkında da ne gibi bir işlem yapıldığının sorulması için başsavcılığa yazı yazılmasını karar verdi.

Duruşmada olay tarihinde başka bir cezaevinde görevli bulunduğunu iddia edenlerin görev yerlerinin araştırılmasına, adresleri tespit edilememiş olan sanıklar hakkında yakalama emri çıkarılmasını, duruşmaya gelmeyen sanıkların zorla getirilmesini kararlaştırıldı ve dava 4,5 ay sonraya 6 Nisan 2011 tarihine ertelendi.

Seyit Rıza’nın İdam Yıldönümünde Eylem

15 Kasım Pazartesi günü saat 13.00’te İzmir Dersim Dernekleri, Seyit Rıza ve arkadaşlarının katledilişlerinin 73. yılı dolayısıyla bir basın açıklaması yaptılar.

Konak Sümerbank önünde yapılan basın açıklamasında İzmir Dersim Dernekleri ve Pir Sultan Abdal, Hz. Ali ve Seyit Rıza’nın fotoğraflarının yer aldığı “Yolunuz Yolumuzdur” yazılı pankartlar açıldı. Basın metni sloganlar atıldı.

Zazaca okunan basın metninde şunlara değinildi; “*Ewro naca de ameyme peser ki durbeta hotay u hire sere biyarime zu. Ameyme peser ki haq u adalet biwajime... mavene tarixi di, her daim etsene ra ma ser, dewune ma, birune ma vesne, çiyo kem a dest esto talan kerdene berdene. Sare Kırmanciye vesanen u feqiren dest j.vene. Ma ke dest kerdene xo, vatene eşqiyaye. Qetl u zılm ma sero kem nebi. Wastena ma o bi ki ebi kamiya xo, haştiye di weşiya xo biramime... İnkâr u qetl, ewro ki sare Kırmanciye ser cereno. Zorbazu politiqâ xo hona neverno, mavene idare eskeru bi 94 i di onca dewune ma, biruna ma vesnay, milete m ara tayine qır kerd, eve des hazaru ki rusnay mefiye. Ma keşi di sare neonto. Wastena ma o bi ki harde xo di, werte haştiye di bi kamiya xo weşiya xo biramime... hotaw u hire Serra raveri bi. Sey Rıza bi hevalu est bi dare. Cınazune ma, ma neday. Torne dinu, domone dinu neşkiyay ki şe re mezelu, heve çılı rone, di çheku diway bike-re. Ewro pers keme!.. mezele Seyidune ma kotiye? Linge rave eskera kere, ma ki astikune pi u khalikune xo berime harde xo. Des hazare ma ye ke be kefen şiye, be mezele mende, sola kometa dinu ro saye bo...*

Bugün yetmiş yılı aşkın bir süredir üstü örtülen fakat son aylarda sıkça gündeme gelen bir soruna dikkat çekmek ve adalet talebimizi yinelemek için buradayız... Tarihimiz boyunca kuşatma altında tutulduk, üstümüze seferler düzenlendi. Her defasında köylerimiz ormanlarımız yakıldı, tüm varlığımız talan edildi, yoksulluk ve açlığa mahkum edildik. Yaşamımızı koruma kaygısı ve sınırlı olanaklarımızla gerçekleştirdiğimiz direnişler ise isyan olarak lanse edildi, eşkıya ilan edildik, katliamlar dur durak bilmedi. Oysa tüm beklentimiz tarihten gelen insani değerlerimizle yaşabilmektir... Bu durum günümüzde de değişmiş değildir. Dersim hala fethedilmesi gereken bir coğrafya olarak değerlendirilmektedir. 12 Eylül ve 94 süreçleriyle tarihsel bir politika bir kez daha etkili bir şekilde gündemleştirilmiştir. Yüzlerce köyümüz yakılmış, insanlarımız göç, topraklarımızı insansızlaştırılma dayatılmıştır. Sefaletin dayatılıp birer avuç insanın kaldığı il ve ilçe merkezlerimiz ise gerçekte birer cezaevine çevrilmiştir... Yetmiş üç yıl evveldi! Seyit Rıza ve arkadaşları idam edildiler. Cenazelerimiz ise verilmedi. Çocukları, torunları büyüklerinin mezarlarını ziyaret edemedi, anılarına birer mum yakamadı... Buradan bir kez daha soruyoruz, Seyitlerimizin mezarları nerede?..”

Basın metninden hemen sonra eyleme destek veren kurumlar anons edilirken 20 Kasım Cumartesi günü yapılacak olan Asimilasyona Son kampanyası çerçevesinde 24 saatlik oturma eyleminin duyurusu yapılarak eylem sona erdirildi. Bizler Mücadele Birliği Platformu olarak eyleme destek verdik.

Mücadele Birliği / İzmir

Emeğin Örgütlenmesinde Tiyatro Ve Sanatın Rolü

Devrimci sanat anlayışıyla mücadelesinde 20 yılı geride bırakan Ayışığı Sanat Merkezi 28 Kasım Pazar günü saat 14.00’de, işçi ve emekçilerin yaşamında ve mücadelesinde emeğin rolünü ve emekle sanatın ilişkisini içeren bir söyleşi gerçekleştirdi. Zafer Dipert, Bilgesu Erenus ve Mehmet Esatoğlu’nun katıldığı söyleşi öncesinde Devrim Tiyatro Atölyesi oyuncularını kısa bir oyun sergilediler. Son süreçte inşaat işçilerinin yoğun sömürü koşulları ve iş kazalarında yaşamlarını yitirmeleri Sapphire işçilerinin direnişleriyle öne çıkmıştı. Bundan esinlenerek hazırladıkları bir oyunu sahnelediler. Pantomim şeklinde gerçekleştirdikleri oyun izleyiciler tarafından çok beğenildi. Ve bu oyunun başka yerlerde de sergilenmesini belediklerini belirttiler. Oyunun ardından söyleşiye geçildi. Zafer Dipert’in mazereti nedeniyle gelemediğinin belirtildiği söyleşide Mehmet Esatoğlu öncelikle 10 yıllık süreçler halinde günümüze kadar olan işçi ve emekçilerin mücadele sürecini ve bunun yanı sıra sanat alanındaki gelişmeleri anlattı ve örnekler verdi. Birçok sanat dalından sanatçıların mücadelesini anlatan Esatoğlu, emeğin örgütlenmesinin sanatla birebir ilişkisi üzerinde durdu. Sanatın işçi ve emekçilerin mücadelesiyle birlikte geliştiğini ve nitelik kazandığını örneklerle belirtti.

Bilgesu Erenus ise etkinliğe ilişkin davet ve tiyatro üzerine eleştirilerimle başlamak istiyorum diyerek oyuna ilişkin bir değerlendirme yaparak, kendisinin de bir oyun yazarı olmasına rağmen etkilendiğini ve oyunun ulaşılabildiği her yerde işçi ve emekçilerle paylaşılması gerektiğini düşündüğünü belirtti. İşçi ve emekçinin yanında olan devrimci sa-

natın yanında olan sanatçıların zorluklarını dile getirerek. Tekel işçileriyle dayanışma için aydın işçi buluşması çabalarına değindi.

Ayışığı Sanat Merkezi çalışanlarıyla birlikte işçi ve emekçilerin her zaman yanında olan Ruhan Mavruk ise söyleşiye bizler aydınlar sanatçıları özverili olmak ve emeğin örgütlenmesi için çaba harcamak zorundayız. Bunun için de öncelikle aydınların, sanatçıların emeğin, emekçinin yanında olması için çaba göstermeliyiz diyerek bir şiiriyle söyleşiyi renklendirdi.

Daha sonra Mücadele Birliği Platformu temsilcisi Vefa Serdar Rusya’da devrim sonrası sanata verilen önemi anlatarak sosyalist devrimci sanatçıların yaşamlarından örnekler verdi. Devrimci İşçi Komiteleri adına ise Yılmaz Ekşi, işçiler adına mutluyuz ki, Ayışığı Sanat Merkezi, işçilerin emekçilerin en büyük ihtiyacı olan sanatla buluşmayı sağlamak için çaba harcayan kurumlardan biri. Marx, bir sanat eserinden zevk alabilmek için sanattan anlamak gerekir demişti. Sanattan anlamak için ise bizim bu tür panellere, etkinliklere ve sizler gibi özverili sanatçılara ihtiyacımız var. İşçiler, emekçiler sanatla buluştukça, daha güzel bir dünyayı yaratabilmek yolunda daha çabuk ilerleyeceklerdir dedi.

Mehmet Esatoğlu ise sanatçının yaşamındaki zorluklara değinerek, bizler işçilerin emekçilerin yanında olmayı isteyerek seçtik çünkü biz bu işe başlarken aynı zamanda insan olmayı seçtik diyerek yaşamından örnekler verdi.

Söyleşiye izleyenlerin soru ve cevaplarıyla yaptıkları katkılardan sonra söyleşi sona erdi.

Metal İşçileri Sokakta!

Metal işkolunda 2010-2012 metal işkolu grup toplu iş sözleşmeleri sürecinde Türk Metal Sendikası teklife imza atarak süreci noktalarken, Birleşik Metal-İş sendikası uyuşmazlık tutanağı imzalayarak grev için yasal süreci başlattı.

Birleşik Metal, MESS dayatmalarına, kuralsızlığa, esnek ve güvencesiz çalışma koşullarına karşı 28 Kasım’da Gebze’de miting düzenledi. Gebze Trafo Meydanı’nda bir araya gelen işçiler “Güvencesiz ve kuralsız çalışma yasalarına hayır” pankartıyla yürüyüşe geçti.

Metal işçileri, mitinge kendi fabrikalarının ismini taşıyan pankartlarla katıldı. Akkardan, Areva, Arfesan, Arpek, Bosal (en kitlesel katılan fabrikaydı), Çayırova Boru, Dostel, Çel-Mer, Kroman, Poly Metal, Kürüm Demir, Yücel Boru, Başöz Enerji, Çimsetaş, Isuzu, Sarkuysan, Anadolu Motor, Remas, Aksan, Aktaş, AKS Otomotiv, SCM, Disa Otomotiv, Demisaş, Standart Depo, Cem Bialelli, Bekaert, AD Demirel, Elkim, Trakya Sanayi, Baysan Trafo, Ejor-Tezmac, RSA, Pancar Motor’dan işçiler pankartlarıyla eylemde yer aldılar.

İşçi çocukları da ayrı bir kortej oluşturarak yeraldılar eylemde. Çocuklar, “Babam için değil kendim için yürüyorum” yazılı pankart ve dövizler eşliğinde babalarıyla birlikte yürüdü.

Mitingde işçiler, “İşgal, grev, direniş”, “Direne direne kazanacağız”, “Kölelik değil insanca yaşam”, “MESS şaşırma sabrımızı taşıma” sloganlarını attı. Metal işçilerinin Cumhuriyet Meydanı’na girmesinin ardından konuşmalar yapıldı.

İlk olarak Uluslararası Metal İşçileri Federasyonu Sendikası Hak İhlalleri Sorumlusu Hywon Chong, bir konuşma yaptı. Ardından sırasıyla Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu, DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi ve dünya çapında 25 milyon metal işçisini kapsayan Uluslararası Metal İşçileri Federasyonu adına, Güney Kore’den kadın bir metal işçisi konuşma yaptı.

Coşkulu ve kalabalık geçen mitinge çadır direnişindeki ve sendika patronlarının saldırısına uğramış olan Tekel’in direnişçi işçileri de pankartlarıyla, önlükleriyle, bildirileriyle katıldılar.

İŞÇİLER EMERİN DÜNYASI İÇİN BULUŞTU

DÜNYA EMERİN OLACAK

BUCA PARK BAHÇE İŞÇİSİ YALNIZ DEĞİLDİR

YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ